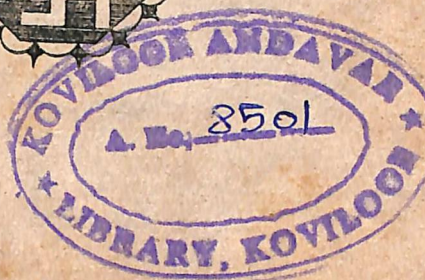

பிரம்மஸ்தான

மஹிமை

8501

R65:31

மாதா அமிர்தானந்தமயி மடம்
134/1, ஆற்காடு சாலை, சென்னை-600 093.

முகப்பு அட்டை

கொடுங்கல்லூர்

பிரம்மஸ்தானம்

அன்னை அமிர்தானந்தமயி அவர்களது ஆலோசனைப்படி கேரளத்திலுள்ள கொடுங்கல்லூரிலிருக்கும் மாதா அமிர்தானந்தமயி மிஷன் உறுப்பினர்கள் ஓர் ஆலயம் கட்டியுள்ளனர். இங்குள்ள மூலஸ்தானத்தில் அமைந்திருக்கும் சிவலிங்கத்தில் சிவன், அம்பிகை, விநாயகர் ராகு ஆகிய தெய்வத் திருவுருவங்கள் இருக்கின்றன. 23-4-88ம் தேதி அன்னை அவர்கள் தமது திருக்கரங்களால் இம்மூர்த்தியைப் பிரதிஷ்டை செய்து, இக்கோவிலுக்குப் “பிரம்மஸ்தானம்” எனப் பெயரிட்டார்கள். ஜாதி, மத, பேதமின்றி அனைவரும் இங்கு வந்து வழிபட்டு கிரக தோஷங்களிலிருந்து விடுபடலாம்.

பொதுவாக இந்துக் கோயில்களின் மூலஸ்தானத்தில் குறிப்பிட்ட மூர்த்தியின் திருவுருவமே இருக்கும். அபூர்வமாகச் சங்கர நாராயணர், ஸ்தானுமாலயன் போன்ற திருவுருவங்களைத் தரிசிக்கலாம். ஆயினும் நவக்கிரகங்களுள் ஒன்றான ராகுவையும், விநாயகர், சிவன், அம்பிகையுடன் இணைத்து ஒரே சிவலிங்கத்தில் அமைந்திருப்பது இதுவரை எங்கும் நிகழாததாகும். தொன்று தொட்டு வரும் ஆகம முறைகளுக்கு மாறாகச் செய்யப்பட்டுள்ள இந்தப் பிரதிஷ்டையை வைதீக சமுதாயத்தினர் சிலர் எதிர்த்தனர். அவர்களுக்கு அன்னை அளித்த பதில்கள் இச்சிறு நூலின் முதல் பாகமாக அமைகிறது. ஆயினும் சில வைதீகர்கள் இக்கோயிலை ஆதரித்து, அதன் பிரதிஷ்டை விழாவினும் கலந்துகொண்டது

அன்னையின் கையேடு நிகழ்ந்தது. தங்கள் இருந்து
மந்திர ஜபம் செய்து இப்பிரம்மஸ்தானத்தில்
வழிபட்டோர் பலர், தங்களுக்கு ஊழ்வினைப்-
பயனால் நேரவிருந்த சிரமங்களிலிருந்து விடுபட்டு
இருக்கின்றனர். அவர்களுள் சிலரது அனுபவங்கள்
இந்நூலின் இரண்டாம் பாகமாகிறது.

(நாம் இறைவனிடம் முற்றும் நம்மை
ஒப்புவித்து, குருவின் உபதேசப்படி வாழ்ந்து
வந்தால் எல்லாவிதமான இக, பர நன்மைகளையும்
பெறலாம். இதற்கு உதாரணமாக இச்சம்பவங்கள்
விளங்குகின்றன.)

ஆலய வழிபாட்டின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை
நாம் அநேகமாக மறந்துவிட்டோம். ஆலயத்திற்குச்
சென்று வழிபட்டுத் திரும்புவதனால் நம் மனது
உயர்நிலை அடைய வேண்டும். அப்படி மனப்-
பக்குவத்திற்குத் துணை செய்யாத ஆலய வழி-
பாட்டால் பயனில்லை. ஆலயத்திற்குச் சென்று
ஆன்மீகப் பயிற்சிகள் செய்து, மனதைத் தூய்மைப்-
படுத்தி, அதனுள் இறைவனை எழுந்தருளச் செய்ய
வேண்டும். இவ்வாறு நம் மனம் தூய்மையாகி, விரி-
வடையவே ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.
சரியான தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு
உருவாகும் பக்தியின் மூலம் தான் இந்நோக்கம்
நிறைவேறும். இதற்காகவே அன்னை இக்கோயிலையும்
இங்குள்ள வழிபாட்டு முறைகளையும் வகுத்துள்ளார்.

தங்களது பிராணனைக் கூடக் கட்டுப்படுத்தத்
தெரியாதவர்கள் கோயிலில் பிரதிஷ்டை
செய்வதனால் பயனில்லை. பிரதிஷ்டை செய்பவர்
ஆன்மீக சக்தியைப் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும்
மூர்த்திக்கு ஊட்ட வல்லவராக இருக்கவேண்டும்.
இதனால் அம்மூர்த்தி தெய்வீக சாந்நித்தியம்
நிறைந்ததாகத் திகழ்கின்றது. நமது ஆகம

அக்காலத்தில் ஆலயப் பிரதிஷ்டை செய்
தவர்கள் தவ வலிமை மிக்கவர்களாக இருந்தனர்.
தங்களது தவ வலிவால் தெய்வத் திருவுருவங்களைச்
சைதன்யம் மிக்கவைகளாகச் செய்தனர். இதனால்
இவர்கள் பிரதிஷ்டை செய்த மூர்த்திகள், வெறும்
சிலைகளாக இல்லாமல், ஆன்மீக சக்தி
நிறைந்தவைகளாக இன்றும் இருக்கின்றன.
குறிப்பிட்ட தெய்வத்தின் தெய்வீக இயல்புகள்
இம்மூர்த்திகளில் நிரம்பி உள்ளன. உண்மையான
பக்தி என்ன என்பதைத் தம் வாழ்வால் விளக்கி
வரும் அன்னை, இத்தகைய ஆலயங்களுக்குச் சென்று
சரியான முறையில் வழிபட்டால் ஏற்படும்
பயன்களை மிக அழகாக இச்சிறு நூலில் கூறுகிறார்.

ஆலயங்கள் எந்த நோக்கத்துடன் அமைக்கப்-
பட்டனவோ, அதைப் புரிந்துகொண்டு சரியாக
வழிபாடு செய்து, ஆன்மீகப் பாதையில் முன்னேறி,
வாழ்வின் மேலான இலட்சியத்தை அடைய
இச்சிறுநூல் உதவுமென நம்புகிறோம்.

அம்மா சரணம் !

சென்னையில் பிரம்மஸ்தானம் (திருக்கோயில்)

‘ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று’, கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்கவேண்டாம். என்னும் முதுமொழிகளை நாம் யாவரும் அறிவோம். இன்று நாடு முழுமையும் கோயில்களும், கோயில் வழிபாடுகளும் பெருகியிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் பொதுவாக எல்லா மக்களிடத்தும் கடவுள் நம்மை ஆட்கொண்டு, கொடிய நிலையிலிருந்து மீட்டு மேல்நோக்கிச் செலுத்துவார் என்ற எண்ணம் இருப்பதே யாகும். கோயில் விளங்கக் குடி விளங்கும். கட்டிலனால் காண முடியாக் கடவுளைக் காணவைக்கும் சாதனங்களாகக் கோயில்கள் திகழ்கின்றன. கோயில் என்பதற்கு கடவுள் தங்குமிடம் என்று பொருள். அதுபோன்றே ஆலயம் என்பது ஆன்மா லயிப்பதற்கு உரிய இடம் என்று பொருள் படும். நமது ஆணவ மலம் அடங்குவதற்குரிய இடமே திருக்கோயில்கள்.

சென்னை விருகம்பாக்கத்தில் (ஆற்காடுசாலை—அவிச்சிப்பள்ளி அருகில்) பூஜ்ய ஸ்ரீ மாதா அம்ருதானந்தமயி தேவியாரின் (அம்மா) ஆஸ்ரம மனையில் உருவாகி வரும் பிரம்மஸ்தானம் (திருக்கோயில்) மாநகர ஆத்திகப் பெருமக்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். சாதாரணமாக மற்ற கோயில்களில் பக்தர்கள் தங்களின் இகபர நலன்கள் வேண்டி அங்கு எழுந்தருளியுள்ள தேவ, தேவியரின்

திருவுருவங்களைக் கவிலாந் திருக்கல்லுமலம் வழிபடு
கிறார்கள். நடைமுறை வழக்கத்தில் கோயில்களில்
சாத்திர முறைப்படி பூஜை, வழிபாடுகளை பக்தர்
களின் பொருட்டு ஆற்றுவதற்கு அதற்கென பயிற்சி,
பெற்ற அர்ச்சகர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருப்பார்கள்,
சமுதாயத்தில் அர்ச்சகர்களாக இருப்பவர்கள்
ஒழுக்கத்திலும், உள்ளத் தூய்மையிலும், பற்றற்ற
நிலையிலும், பண்பிலும் தலைசிறந்தவர்களாகத்
திகழவேண்டியது அவசியமாகிறது:

வயிற்றுப் பிழைப்புக் கென்றில்லாமல்
பக்திக்காகவே சிரத்தையுடன் பூஜை செய்யும்
உயர்ந்த மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக
அவர்கள் விளங்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான்
கோரிய பலன்களும் விரும்பியவாறு வந்தமையும்.
அத்தகையோர்களே மக்களிடத்தில் பக்தியையும்,
ஞானத்தையும் வளர்க்க இயலும். தற்காலத்தில்
பெருமளவில் கோயில்களின் புனிதமும் சீரும்,
சிறப்பும் மங்கி வருவதற்கு அவ்விடங்களில்
நிர்வாகத்திலும், வழிபாட்டு முறைகளிலும் சாத்திர
விதிகளுக்கு முரணாக செயல்படுத்தப் படுவதே
காரணமாகும்.

சென்னை—விருகம்பாக்கத்தில் அமையப்பெறும்
பிரம்மஸ்தானம் தனக்கென சில சிறப்பு அம்சங்கள்
கொண்ட ஒரு வித்தியாசமான ஆலயமாகும். பாரம்
பரியமான ஆகம, சாத்திர விதிகளின்படி செயல்
படுத்தப்படும் கோயில் நிர்மாணப் பணியில்
அம்மாவின் ஆலோசனைப்படி சில புதுமைகள்
இணைக்கப்பட்டுள்ளன. கேரள மாநிலத்திற்குரிய
ஆலய வடிவமைப்புடன் கூடிய இத்திருக்கோயிலில்
கதவுகளுடன் கூடிய நான்கு பிரதான நுழைவு
வாயில்கள் நான்கு திசைகளையும் நோக்கியவாறு

அமைந்திருக்கும். ஒரே கல்லில் செதுக்கி உருவாக்கிய நான் ~~Kovilumkudim~~ புண்ணிய இணைந்த (தேவி, சிவன், விநாயகர் மற்றும் இராகு சிவலிங்கம் வழிபாட்டுக்குரிய திருவுருவாக மூலஸ் தானத்தில் அம்மாவால், அதற்கென ஒரு வாரத் திற்கும் மேலாக மிக விரிவான முறையில் நடத்தப் பெறும் பூர்வாங்க பூஜை, வழிபாடுகளின் இறுதி கட்டமாக, அவர்தம் திருக்கரங்களால் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும். அம்மாவின் மேற்பார்வையில் ஆண்களும், பெண்களுமாய் 1008 நபர்கள் பங்கேற்று நடத்தும் லலிதா சகஸ்ரநாம அர்ச்சனை / திருவிளக்கு பூஜை, தொடர்ந்து ஏழு நாட்களுக்கு தினசரி காலை தொடங்கி மாலை வரை என நடத்தப் பெறும். இந்த நாம ஜப யக்ஞத்தில் (5 கோடிக்கும் மேலான எண்ணிக்கையுள்ளது) பயன் படுத்தப்பட்ட, மந்திர உருவேறிய மலர்களும், அட்சதைகளும் பத்திரப் படுத்தப்பட்டு, அதன் பெரும் பகுதி மூலஸ்தான விக்கிரக பீடத்தின் அடியில் இடப்பற்று அதன் பின் பிரதிஷ்டை செய்யப் பெறும். மீதமுள்ளவை பிரசாதமாக பக்தர்களுக்கு வழங்கப்படும். அவைகளை அவர்கள் தமது வீடுகளில் சுத்தமான இடத்தில் பூமியில் புதைத்து வைக்கும் படியோ அல்லது தங்கள் பூஜை அறைகளில் பாதுகாக்கும்படியோ வேண்டப்படுகிறார்கள். அதனால் அவர்தம் குடும்பத்திற்கு நன்மைகள் யாவும் வந்தமையும்.

அம்மாவின் சீரிய ஆலோசனைகளின்படி கவனமுடன் திட்டமிடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பெறும் பூஜை வழிபாடுகளில் பொதுமக்கள் அனைவரும் பங்கேற்று ஒரே குரலில், ஒரே நோக்கத்துடன் கூட்டு வழிபாடு செய்வது இந்த ஆன்மீக விழாவின் விசேஷ அம்சமாகும். அம்மாவின் கூற்றுப்படி மனம் ஒன்றிய, இடைவிடா நாமஜபம் ஒரு பெரிய

வேள்வியின் புனிதமும் சத்தியம் கொண்டு நிறுவப்
படவிருக்கும் சிலைக்கு ஆனமக சக்தியுடனுவதுடன்

திருக்கோயில் சுற்றுப்புற தூழ்நிலையையும் புனிதப்
படுத்தி மனம் தெய்வச் சிந்தனையில் லயிக்கும்படி
செய்யும். மந்திர உச்சாடணங்களுக்கிடையே
அம்மா தாமே தம் திருக்கரங்களால் கோயில்
திருக்கரங்களால் கோயில் கருவறை விமான உச்சி
யில் கலசம் ஸ்தாபனம் செய்வார்கள். அவ்வாறே
திருக்கோயில் கருவறையில் விக்கிரகப் பிரதிஷ்டை
யும் அம்மாவால் சாத்திர முறைப்படி நிறைவேற்றப்
பெறும்.

அம்மாவின் தெய்வீக சங்கல்பப்படி உருவாகும்
இத்திருக்கோயில் அன்பர்களின் பெரும்துயரங்களை
யும், கிரக தோஷங்களையும் பெருமளவு நீக்கும்
ஒரு பிரார்த்தனைத் தலமாகத் திகழும். தம்மை
நாடிவந்த பக்தர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்
களின் சொல்லொணாத் துயரங்களைக் கேட்ட
அம்மா அவைகளுக்குப் பரிகாரமாக அவர்களே
வழிபட்டு மன அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் பெற
உதவவே இத்தகைய திருக்கோயில் நிர்மாணிக்கும்
எண்ணம் தம்மிடம் உருவானதாக கூறுகிறார்.
கிரகங்களில் இருப்பு நிலையும், இடமாற்றங்களுமே
பொதுவாக மனிதவாழ்வின் இன்ப, துன்பங்களுக்கு
நேரிடையான அல்லது மறைமுகமான காரணங்
ளாகின்றன. முக்கியமாக சனி, செவ்வாய், இராகு
போன்ற கிரகங்களினால் ஏற்படும் தோஷங்களே
பலபேருடைய பலவிதத்தொல்லைகளுக்கு காரணம்
என்றுணர்ந்த அம்மா அதற்கேற்ற வழிபாட்டு
முறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். அதன்படி
பக்தர்கள் தாமே இத்திருக்கோயில் வழிபாட்டில்
நேரிடையாக ஈடுபடும்படியான ஒரு புதுமையை
முதன் முதலாக அம்மா செய்துள்ளார்கள். நம்பிக்
கையுடனும், முழுமனதார்ந்த ஈடுபாட்டுடனும்

வழிபடும் மக்கள் வேண்டும் வரங்களைப்பெற்ற
மகிழ்வார் என்பதில் ஐயமில்லை என்று அம்மா
வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்,

கேரள மாநிலத்தில் கொடுங்கல்லூர் என்னும்
ஊரில் நிர்மாணிக்கப்பட்டு அம்மாவின் திருக்கரங்
களால் 1988-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் புனிதப்
படுத்தப்பட்ட பிரம்மஸ்தானம் திருக்கோயிலில்
வழிபட்டு பயனுற்ற பல்லாயிரம் பக்தர்களின்
அனுபவங்களே அதற்குச் சான்று பகர்கின்றன
இத்தகைய திருக்கோயிலின் நிரந்தர வழிபாட்டிற்
கென நியமிக்கப்படும் அர்ச்சகர் தூய,
உண்மையான ஆத்மசாதகராக இருக்கவேண்டு
மென்பதில் அம்மா மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்
கிறார்.

பொதுவாக திருக்கோயில்களில் வழிபாட்டிற்
கென நிறுவப்பெறும் கடவுள் திருவுருவங்களின்
சக்தி பெருமளவும் அதைப் பிரதிஷ்டை செய்யும்
பெரியோரின் தகுதியையும், ஆற்றலையும் பொறுத்தே
உள்ளது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.
காட்சிக்கு மிகவும் எளிமையான தோற்றம் கொண்ட
அம்மாவிடம் நிறைந்துள்ள தெய்வீகசக்தி எவர்க்கும்
அறியவொண்ணாததாகும். அம்மாவைத் தரிசித்து
அவரோடு நல்லிணக்கம் கொண்டுள்ள மெய்யன்
பர்களுக்கே அது தெரியும். புனிதமும், கருணையும்
மிக்க அம்மாவால் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்யப்
பட்டு ஜீவசக்தி (சைதன்யம்) யூட்டப்பெறும்
தெய்வத்திருவுருவை பக்த ஜனங்கள் யாவரும்
தயக்கமின்றி வழிபட்டு எல்லாவிதமான துயரங்களி
லிருந்தும் விடுபடுவார்கள் என்பது திண்ணம்.
மேலும் நம்பிக்கை வலுப்பெற்ற அவர்கள்
நாளடைவில் ஆன்மீக விழிப்புற்று பரமுனக்கெ டி-

கோவில்
Koviloor Digital Library
நெண்ணும் பழக்கமே மாறா வரமெனக்கருள்வாய்
என அம்மாவின் திருவடிகளைத் தஞ்சமடைந்து
மன அமைதியையும் நித்தியானந்தத்தையும் அடை
வார்களாக.

ஓம் ஸர்வே வை ஸுகிள : ஸந்து
ஸர்வே ஸந்து நிராமயா !
ஸர்வே பத்ராணி பச் யந்து
மா கஸ் சித் : துக்க மாப்னுயாத் ||
ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்தி : ।

நிகழ்ச்சி நிரல்

- 30-4-90 லலிதா சகஸ்ரநாம
 ஜபயக்கும் தொடக்கம்
- 3-5-90 திருக்கோயில் கருவறை
 விமான கலச ஸ்தாபனம்
- 6-5-90 மூலஸ்தான விக் கிரகப்
 பிரதிஷ்டை.

முதல் பாகம்

ஆலயங்கள் அமைந்துள்ள காரணங்கள் :

குழந்தைகளே!

அத்வைத நிலையை அனுபூதியில் அறிந்துள்ளவர்கள் பிறப்பு, இறப்பு என்பது மாயை என்று கூறலாம். ஏனென்றால் அவர்கள் உடல் உணர்வை முற்றும் தாண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுக்குப் பிறப்பும் இல்லை; இறப்பும் இல்லை. ஆனால் இத்தகைய பிரம்மானுபவத்தை அடைந்தவர்கள் வெகு சிலரே. பொதுவாக மக்கள் உடல் உணர்வுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். உலக விவகாரங்களில் மூழ்கி இருக்கும் இவர்களது மனம் பலவீனமாக இருக்கிறது. தங்களது தெய்வீக இயல்பை அறியாதலால் உலகப் பற்றுடையவர்களாக இருக்கும் இவர்களை உலக விவகாரங்களின் இன்ப துன்பங்கள் மிகவும் பாதிக்கின்றன. இவர்களுக்கு அத்வைதத் தத்துவத்தை உபதேசிப்பதால் பலன்இருக்காது. “நீ அழியும் உடல்அல்ல; மனமல்ல; புத்தியல்ல; அழியாத பிரம்மம்” என்று இவர்களிடம் கூறினால், இதன்படி வாழ்வை அமைத்துக்கொள்ளஇவர்களுக்கு முடியாது. அத்வைதத்தை அவர்கள் அறிவுப் பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த அத்வைத நிலையை அனுபூதியில் அறிய முயலும் தவவாழ்வாகத் தங்களது வாழ்வை மாற்றிக்கொள்ள முடிவதில்லை. எனவே அத்வைதம் முடிவான உண்மையாக இருந்தாலும், அது இவர்களுக்கு ஏற்றதல்ல.

கையில் காயம் ஏற்பட்டதினால் அழுதுகொண்டிருக்கும் குழந்தையிடம், “குந்தாய்! நீ அழாதே” என்று கூறுவது

அக்குழந்தைக்கு ஆறுதல் அளிக்காது. அதற்கு வலி இருக்கும். அதனால் அழத்தான் செய்யும். குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களது நிலையும் இது போன்றது தான். மனிதன் பிறக்கும் நேரத்தைப் பொறுத்துக் கிரகங்களின் சேர்க்கை (தசாசந்தி) ஏற்படும். இக்கிரக நிலைகளை அனுசரித்துப் பிராரப்த கர்மங்களின் (ஊழ்வினையின்) பலனை அனுபவிக்க நேரும்.

இதுவரை அன்னை சுமார் ஒரு கோடி ஜனங்களைச் சந்தித்திருக்கிறார். சொந்தமாக விமானமும் கப்பலும் வைத்திருக்கும் பெரும் செல்வந்தர்களும் கூட அன்னையின் பக்தர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களும் அன்னையிடம் தங்களது துக்கங்களைத் தான் கூறி ஆறுதல் தேடுகிறார்கள். சில கிரக நிலைகள் ஏற்படும் போது இத்தகையவர்களும் எவ்வளவு கஷ்டங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்தது என்பது அன்னைக்குத் தெரியும். இவ்வாறு பிராரப்த துக்கங்களை அனுபவிப்பவர்களது குறை நீங்கி, நிம்மதி ஏற்படுதற்காகத் தான் அன்னை இந்த பிரம்மஸ்தானக் கோயிலை நிறுவி இருக்கிறார்.

நம் நாட்டில் பலரிடம் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை. பக்தர்களாக இருப்பவர்கள் பலரிடம் உண்மையாக பக்தி இல்லை. பலர் கோயில்களை அழிக்க முயன்று வருகிறனர். கோயில் வழிபாட்டின் தத்துவத்தை இவர்களுக்குப் புரிய வைத்தால் இவர்களிடம் நல்ல மாற்றம் ஏற்படும். இவர்களுக்கேற்றவாறு அறிவுப்பூர்வமாக எடுத்துச் சொன்னால் இவர்களும் பக்தர்களாக மாறக்கூடும். இதையும் கருத்தில் கொண்டுதான் அன்னை இந்தக் கோயிலை நிறுவினார்.

கிரகங்களின் பொருந்தாத சேர்க்கையால் ஏற்படும்
தோஷங்களும் அவற்றுக்கான நிவாரணமும்

பொருந்தாத கிரக சேர்க்கைச் சமயத்தில் பெரும்பா
லானவர்களுடைய மூக்கின் மேல் கருநிறம் தோன்றும்.
அத்தகையவர்களின் வீட்டில் ஏதாவது ஆபத்தோ, அகால
மரணமோ ஏற்பட்டிருக்கும்; அல்லது ஏற்படலாம். சில
சமயம் வாழ்க்கைத்துணை அல்லது குழந்தை அல்லது மிக
நெருங்கிய உறவினர் மறையலாம். அல்லது தனக்கே
ஏதாவது ஆபத்து நேரலாம். மூக்கின் மீது ஏற்படும் இக்கரு
நிறத்தை நீக்கப் பலர் மருந்துகளை உபயோகிப்பார்கள்.
ஆனால் இந்த நிறமாற்றம் 12 அல்லது 13 வருஷங்கள்—சில
சமயம் அதற்கு மேலும்—அப்படியே இருக்கும். இந்த நிற
மாற்றம் ஏற்பட்டவர்களில் 99சதவிகிதத்தினருக்கு ஏதாவது
பெரிய விபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. இறைவனிடம் அடைக்
கலம் புகுவதன் மூலம் இந்தத் துக்கத்திலிருந்து நிவாரணம்
பெறலாம். ஜபம், தியானம் இவைகளின் மூலம் விதியைத்
தடுக்கலாம். பக்தியாகிய சுத்தியால் தோஷமெனும்
முள்ளை நீக்கலாம்.

கிரக தோஷத்தால் வருந்தித் தன்னிடம் வருபவர்
களுக்கு அன்னை, அவர்களது இஷ்ட தெய்வத்தின்
மந்திரத்தை உபதேசித்து, அதை ஜபித்து வருமாறு
கூறுகிறார்; இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானிக்கச் சொல்லுவார்
தக்க சில கிரியைகளையும் செய்யுமாறு கூறுவார். இவற்றுல்
அவர்களது துயரம் பெருமளவு குறையும்; இருந்தாலும்
சிறிய அளவில் ஏதாவது சிரமம் ஏற்படும். தலையில் தென்னை
மரம் விழவேண்டிய அளவு வினை இருந்தால், அதுகுரும்பை
(சிறு இரதீர்) விழுவதாகக் குறைந்து விடும். வீட்டில்

யாராவது மரணமடைய வேண்டியதிருந்தால், அவ் வீட்டில் உள்ள கால் நடை மரணமடையக் கூடும். இவ்வாறு நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகள் அன்னைக்குத் தெரியும்.

பிராரப்தத்தை அனுபவிப்பதிலிருந்துமுழுவதும் தப்ப முடியாது. ஆனால் ஜபம், பிரார்த்தனை போன்ற ஆன்மீக சாதனைகள் மூலம் அதன் கடுமையைக் குறைக்கலாம். சிவயெருமான் கூட மனித உடலெடுத்தபோது சிறிது பிராரப்தத்தை நேர்ந்ததாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

ஒரே நாளில் ஒரே நேரத்தில் பிறந்த இருவர் அன்னையிடம் ஒருநாள் வந்தனர். இருவரது ஜாதகத்தின் படி நேர இருந்த சிரமங்களை அன்னை அறிந்தார். இருவருக்கும் மந்திரோபதேசம் செய்து அதை ஜபித்து வரும்படி கூறினார்; குறிப்பிட்ட விரதத்தை மேற்கொள்ளச் சொன்னார் தானும் அவர்களுக்காகப் பிரார்த்திப்பதாகவும் கூறினார். இருவரில் ஒருவர் மட்டும் அன்னை கூறியபடி நடந்து துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டார். மற்றவர் அவ்வாறு செய்யாததால் மிகவும் துன்பப்பட்டார். ஜபம் பிரார்த்தனை மூலம் வினைப்பயனிலிருந்து பெருமளவு விடுபடலாமென்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இம்மாதிரி நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்த பிறகு தான் அன்னை இது போன்ற ஓர் ஆலயம் அமைக்கத் தீர்மானித்தார். ஜபம், தியானம், பிரார்த்தனை மூலம் பிராரப்த துக்கத்தைக் குறைக்கலாம் என்பதை மக்கள் எல்லோரும் நன்கு புரிந்து கொள்ள இக்கோயில் உதவும் என்பது அன்னையின் கருத்தாகும். இறை வழிபாட்டின் மூலம் பிராரப்த துக்கத்தை நீக்கிய பல நிகழ்ச்சிகள் நமது புராணங்

கனில் இருக்கின்றன அல்லவா? சரியான முறையில் ஜபம், தியானம், பிரார்த்தனை முத்தலியன செய்தால் பலன் ஏற்படும்.

கசப்பான மருந்தில் சீனியைச் சேர்க்க சேர்க்க அதன் கசப்புக் குறையும். உப்பு நீரில் நல்ல நீரைச் சேர்க்கச் சேர்க்க அதன் சுவை மாறிவிடும். இதுபோல் நாம் செய்யும் நல்ல செயல்கள் மூலம், முன் வினைப் பயனாக விளைய இருக்கும் தீமைகளைத் தடுக்கலாம் அல்லது குறைக்கலாம். தீவிரமாகத் தவத்தில் ஈடுபடுபவர்களது பிராரப்தம் முற்றிலும் நீங்கிவிடும். குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டிருப்போர், அவர்கள் செய்யும் ஜபம், தியானத்திற்குத் தக்கப்படி பிராரப்த துக்கத்தைக் குறைக்கலாம்.

கோயிலில் தியானம் செய்வது அவசியம்

இறைவன் கருணை வடிவானவன்; அருளாளன். அந்த அருளைப் பெறுவதற்குத் தக்கபடி நமது மனதைப் பக்குவப்படுத்துவது அவசியம். வீட்டில் மின்சாரம் இருக்கிறது; மின் விளக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் சவிட்சைப் போட்டால் தான் விளக்கு எரியும். இதுபோல இறைவனது அருளைப் பெறுவதற்குத் தக்க மனநிலை ஏற்பட வேண்டும். நாம் கோயிலுக்குப் போகும் போது பல குடும்ப விவகாரங்களை எண்ணிக்கொண்டே செல்வோம். கோயிலில் இறைவனை வழிபடும் போது அந்த விவகாரங்களை எல்லாம் இறைவனிடம் கூறுவோமே தவிர, அவனை ஒரு கணமும் நினைக்க மாட்டோம். உண்டியலில் சிறிது காணிக்கை செலுத்தி விட்டுத் திரும்பிவிடுவோம். மருத்துவரிடம் நோயைப்பற்றி

மறைக்காமல் கூறினால்தான் அவரால் நன்றாகச் சிகிச்சை அளிக்க முடியும். வழக்கறிஞரிடம் வழக்கைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் மறைக்காமல் தெரிவித்தால் தான் அவரால் நன்கு வாதாட முடியும். ஆனால் இறைவனிடம் அப்படி நமது விவகாரங்களைக் கூற வேண்டியதில்லை. அவருக்கு நமது மனதை புரிந்துகொள்ள முடியுமல்லவா? எனவே கோயிலில் இருக்கும் நேரம் முழுவதும் இறைவனைப் பற்றியே நினைக்க வேண்டும். கோயிலில் ஐபம், தியானம் செய்து நமது மனதைத் தூயதாக்க வேண்டும். மேலும் நமது உள்ளத்தில் இறைவன் சதா இருந்தாலும், நாம் அவனைப் பற்றி நினைக்காததனால் அவன் அங்கே இருப்பதை உணராவதில்லை. எனவே, “இறைவா! நீ என் உள்ளத்துள் உன்னைக் காட்டியருள் வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

இதனால் கோயிலில் காணிக்கை செலுத்த வேண்டாம் என்று நினைக்கக் கூடாது. அதுவும் அவசியம்தான். நாம் அளிக்கும் பொருளால் பல நல்ல செயல்கள் நிகழும்; பலர் பயன் பெறுவார்கள். அறம் செய்வதால் நம் மனம் பரந்ததாகும். நிலத்தில் களைகளை நீக்கிச் சுத்தம் செய்வதுபோல் நமது மனத்தையும் சுத்தமாக்கலாம். களைகளை நீக்கிய நிலத்தில் உழுது, விதைத்துப் பாடுபட வேண்டும். அது போல் நல்ல அறச் செயல்கள் மூலம் நல்ல மனதைப் பெறப் பாடுபட வேண்டும். நல்ல, தூய மனதோடு ஆன்மீகச் சாதனை செய்தால் நமக்குப் பலன் கிடைக்கும். நல்ல அறச் செயல்களால் பரந்த மனப்பான்மை ஏற்படும். இருந்தாலும் ஆன்மீகச் சாதனைகள் செய்தால் நான் நம்மிடம் ஆன்மீகச் சந்திப்பாளரும்.

கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனைக் கும்பிட்டதும் திரும்பினால் போதாது; பத்து நிமிஷமாவது அங்கு இருந்து வணங்குவது அவசியம். இதற்கான பொறுமை இருப்பவர்கள் மட்டும் கோயிலுக்குப் போவது நல்லது. கோயிலில் நிலவும் ஆன்மீகச் சூழ்நிலையில் பத்து நிமிஷமாவது ஒரு-முகப்பட்ட மனதுடன் தியானம் செய்ய வேண்டும். இல்லையென்றால் கோயில் வழிபாட்டால் பயன்பெற முடியாது. எனவே தான் பிரம்மஸ்தானம் கோயிலில் ஜபம், தியானம் செய்வதற்கான வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

குருகுலங்களுக்குச் சென்று நாம் ஜபம், தியானம் சரிவரச் செய்யாவிட்டாலும் குருவின் தவவலிமையாலும், குரு கிருபையாலும் நாம் பயன்பெறக் கூடும். ஆனால் கோயில்களில் சரியான முறையில் பூஜை, ஜபம், தியானம் செய்தால்தான் நினைத்த காரியம் கைகூடும். தவம் செய்து பூரண நிலையை அடைந்த மகான்கள், நமது கவலைகளை உணர்ந்து, அதற்குத் தக்கபடி அருள் புரியும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள். ஆனால் நமக்கு நல்ல மனம் இருந்தால்தான் அவர்களது கருணை சுரக்கும்.

நாமாகவே பூஜை செய்வது மிகவும் நல்லது

இராகு தோஷம், செவ்வாய் தோஷம், சனி தோஷம் போன்றவை உள்ளவர்கள்தோய், விபத்து, திருமணத்தடை, துர்மரணம் போன்ற கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். தமது பல வருஷ அனுபவத்தில் பலர் இவ்வாறு துன்பப்படுவதை அன்னை கண்டிருக்கிறார். இவர்களது துயரம் அன்னையின் உள்ளத்தை மிகவும் வருத்தி இருக்கிறது. இவர்களுள் பல-

குக்குக் குருவிடமும், குருகுலத்திலும் நம்பிக்கை இல்லை. பலருக்கு கோயில் வழிபாட்டில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் கருத்திற் கொண்ட அன்னை, எல்லோரும் துக்க நிவாரணம் பெறும் வழியைக் காண எண்ணி, அம்பிகையை ஆழ்ந்து தியானித்தார். அவருக்கு அம்பிகையின் தரிசனம் கிடைத்தது. அப்பொழுது தமக்கு வெளியான உண்மைகளை அன்னை கூறுகிறார் :

“மக்கள் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கிவிட்டுத் திரும்பி விடுகிறார்கள். ஆன்மீகச் சாதனைகள் எதுவும் செய்வதில்லை. கோயில் வழிபாட்டு முறைப்படி பூஜை செய்து, ஆசாரத்தோடு ஜபம் முதலியன செய்தால் தோஷங்களிலிருந்து பெரிதும் விடுபடலாம்”.

குருவாயூரப்பன் கோயிலில் விரதமிருந்து நோய்களிலிருந்து பலர் விடுபட்டுள்ளனர். அவர்களது உள்ளமுருக்கும் பிரார்த்தனையின் விளைவு இது. ஆயினும் பலர் “நாங்களும் குருவாயூர் சென்று வழிபடுகிறோம்; ‘அன்னையிடமும் செல்கிறோம். அன்னை எங்களுக்காகப் பிரார்த்திப்பதாகக் கூறினார். ஆனால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை’” என்று கூறுகிறார்கள். சுவிட்சைப் போடாமல், ‘மின்விளக்கு எரியவில்லையே’ என்று கூறுவது சரியல்ல. அன்னை பிரார்த்தனை செய்தாலும், நீங்களும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். அப்போது தான் பலன் கிடைக்கும். ஊண், உறக்கமின்றிக் குருவாயூரப்பனை வேண்டிக்கொண்டவர்கள் யாரும் பலன் பெறுது போவதில்லை. இன்று குருவாயூர் செல்வோர், தங்கும் விடுதிகளில் தங்கிக் குளித்து, உணவு உண்டு, உடன் வந்தோருடன் பேசிக் களித்து, கோயிலுக்கும் போய் வெறுமனே திரும்பி

விட்டுவருகிறார்கள். பிறகு இறைவனைக்குறைகூறுகிறார்கள்.

கவனக் குறைவாக வாகனத்தை ஓட்டி, அது கவிழ்ந்தால் பெட்ரோலைக் குறை கூறலாமா? நெருப்பில் சமைக்கலாம். கவனக் குறைவாக இருந்தால் அதே நெருப்பால் வீடு எரிந்து போகும். நெருப்பைக் குறை சொல்லலாமா? கிரக தோஷத்தால் வருந்தி வந்தவர்களுக்கு அம்மா கொடுத்த சில உபதேசங்களால் விளைந்த நன்மையைக் கண்டுதான் பிரம்மஸ்தானம் கோயிலில் சில விசேஷ பூஜைகளை அவர் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார். இக்கோயிலுக்கு வருபவர்கள் இந்தப் பூஜைகளிலும் கலந்துகொள்ள வேண்டும். அவரவர்களே இந்தப் பூஜைகளைச் செய்யும் ஒரு சம்பிரதாயமும் இங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பாயாசம் தயாரிக்கத் தேங்காய், வெல்லம், அரிசி, பால் எனப் பல பொருட்களைப் பலவாறு பக்குவப்படுத்தி வரும் போதும், மனம் பாயாசத்தைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருக்கும். அதுபோல பூஜையின் போது பல பொருட்களைப் பயன்படுத்தினாலும், 'பூஜை கடவுளுக்காகச் செய்யப்படுகிறது என்ற எண்ணத்தின் மூலமாக நம் மனதில் கடவுள் சிந்தனை இருக்கும். சாதாரண மக்களுக்குச் சீக்கிரம் மன ஒருமைப்பாடு உண்டாக இது எளிய வழியாகும். அத்வைத மனப்பான்மை கொண்டவர்களுக்கும் கூட இம் முறை நல்லது.

இக்காலத்தில் பலர் கோயிலுக்கு வரும்போதே வீட்டு விவகாரங்களை நினைத்துக் கொண்டும், 'உடனே திரும்ப வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தோடும் ஓடி வருவார்கள்; கோயிலில் சில நிமிஷங்களே இருந்துவிட்டுத் திரும்பி

விடுவார்கள். இவ்வாறு திரும்பிப் போகும் எண்ணத்துடன் கோயிலுக்குச் செல்லக் கூடாது. நம்மை நடத்திச் செல்வது இறைவனல்லவா? இதை நாம் ஏன் புரிந்துகொள்வதில்லை? மாடியில் இருப்பவரை கீழே நிற்பவர் அழைக்கிறார். “இதோ வருகிறேன்” என்று கூறிச் சில படிகள் இறங்கியவர் மயங்கி விழுந்து இறந்து விடுகிறார். இம்மாதிரிச் சம்பவங்கள் பலவற்றை நாம் கேள்விப்படுகிறோம். “இதோ வருகிறேன்” என்று கூறியவர் எங்கே போனார்? நம்மை வர வைப்பதும், காப்பாற்றுவதும் இறைவன் தான். கோயில்களுக்குச் செல்லும் பொழுது இந்த மனப்பான்மையுடன் செல்ல வேண்டியது அவசியம். “இத்தனை மணிக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும்” என்றெல்லாம் நினைக்கவே கூடாது. பூரணமாக இறைவனைச் சரணடைந்த மனதுடன் செல்ல வேண்டும். கோயிலில் தனியாக ஓரிடத்தில் அமர்ந்து குறைந்தது பத்து நிமிஷமாவது தியானம் செய்யவேண்டும்.

பிரம்மஸ்தானம் கோயிலில் வழிபடச் சனி, ஞாயிறு, செவ்வாய் ஆகிய நாட்கள் மிகவும் உகந்தவையாகும். சனிக்கிழமை வில்வ இலை, ஞாயிற்றுக்கிழமை எலுமிச்சை விளக்கு, செவ்வாய்க்கிழமை மஞ்சள் பொடி ஆகியவற்றால் விசேஷ பூஜை நிகழும். பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைக்கலாம். மற்ற நாட்களிலும் பக்தர்கள்வந்து தரிசனம் செய்யலாம். ஒவ்வொரு தோஷத்திற்கும் எந்த பூஜை செய்வது என்பதை இந்தக் கோயிலில் உள்ளவர்கள் விளக்கமாகக் கூறுவார்கள். எந்த மந்திரத்தை ஜபிப்பது என்று பொதுவாகக் கூற முடியாது. அது அவரவரது குணத்தையும், தகுதியையும் பொறுத்து அமையும். ஆயினும் இங்கு வருவோர் அனைவரும் இக்கோயிலில் அமர்ந்து தியானம் செய்யலாம்.

கிரக தோஷங்கள் நீங்க நவக்கிரகங்களைப் பூஜிப்பது நல்லது. இதை விட அவரவரது இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானிப்பது மிகவும் நல்லது. இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தனை செய்து, அத்தெய்வத்தை அடைவது தானே வாழ்வின் இலட்சியம்?

ஆற்றின் அக்கரையை அடைய ஒரு நல்ல ஓடத்தில் செல்ல வேண்டும். ஓடத்தில் ஓட்டை இருந்தால் பயனில்லை. கோயில் வழிபாட்டுத் தத்துவங்களைப்பிரிந்து வழிபடும்போது நல்ல பயன் விளையும். அதற்கேற்றற்போல் பிரம்மஸ்தானம் கோயிலை அன்னை நிர்மாணித்துள்ளார். இக்கோயிலில் பூசாரிகள் இருக்கின்றனர். இருந்தாலும் இங்கு வருபவர்கள் தாங்களே, பூசாரிகள் கூறும்படி பூஜை செய்யவேண்டும். அப்பொழுதான் நல்ல பலன் கிடைக்கும். வானொலி நிலையத்திலிருந்து நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்புகிறார்கள். அந்த நிலையத்திற்குரிய அலைவரிசைக்கு நமது வானொலிப் பெட்டி -யைத் திருப்பினால் தான் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்க முடியும். அதுபோல் பூசாரியே பூஜை செய்யும் போதும், நாமும் பிரார்த்தனை, ஜபம், தியானம் முதலியவற்றைச் செய்தால் கான் இறைவனது அருளுக்குப் பாத்திரம்-வோம்.

பிரதிஷ்டை தத்துவம்

யாகம் செய்யும் போது நெருப்பில் பல பொருட்களை ஆகுதியாகப் படைக்கிறோம். எல்லாம் வெந்து சாம்பலாகி விடுகிறது. அதுபோல் பலவாகத் தோன்றும் இவ்வுலகம் ஞானத்தீயில் மறைந்து ஒன்றாகி விடுகின்றது. எனவே பலவாகத் தோன்றும் பொருட்களில் எல்லாம் ஊடுருவி இருக்கும் ஏகனான இறைவனைக் காண வேண்டும். கண்,

மூக்கு, கை, கால், எனப் பல உறுப்புகளைக் கொண்ட மனிதனைப் பார்க்கும்போது, நாம் அந்தந்த உறுப்புகளைத் தனித்தனியாகப் பொருள்படுத்துவதில்லை. அவனை மனிதனாக — ஒருவனாகக் — காண்கிறோம். அதுபோல உடல்கள் பலவாக இருந்தாலும் அவற்றுள் இருக்கும் பிரம்மம் ஒன்று தான் என்பதை உணர வேண்டும். இந்த உணர்வில்தான் “பிரம்மஸ்தானம்” நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. சாதாரண மக்கள் இதைப் புரிந்து கொள்வது சிரமம். உருவமற்ற ஒரே பிரம்மமே பல உருவங்களாகத் தன்னைத் தோற்றுவித்துக் கொள்கிறது என்கிற தத்துவத்தை அவர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் ஒரே சிவலிங்கத்தில் நான்கு தெய்வத் திருவுருவங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஏதோ ஒரு மலையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு, அம்பிகையாக வடிவமைக்கப்பட்டு கொடுங்கல்லூரில் வைக்கப்பட்ட கொடுங்கல்லூர் அன்னை எனப் பெயர் பெறுகிறது; குருவாயூரில் வைக்கப்பட்டபொழுது குருவாயூரப்பன் எனப் பெயர் பெறுகிறது; வேரூரிடத்தில் அது சிவனாகிறது. இவையெல்லாம் ஒரே மலையிலிருந்து வந்தவை தான். ஆனால் மனிதனின் மனோபாவனையால் பலபெயர்பெறுகிறது. பஞ்சலோகத்தால் ஆன பல தெய்வீகத் திருவுருவங்களுக்கும் இத்தத்துவம் பொருந்தும். பாலை ஆங்கிலத்தில் மில்க் என்றாலும், இந்தியில் தூத் என்றாலும் அது பால் தான்; பெயர் தான் வேறு. பல பெயர்களால் அழைத்தாலும் பிரம்மம் ஒன்று தான். எனவே ஒரே வடிவில் நான்கு தெய்வத்திருவுருவங்களை அமைத்ததில் தவறு எதுவுமில்லை. பிரம்மம் தானே இத்தனையுமாகத் தோன்றி இருக்கிறது? தந்திர சாஸ்திரத்தில் (கேரளத்தில் கோயில் அமைப்பு, வழிபாட்டு முறை முதலியவற்றுக்கான சாஸ்திரம்) இம்

மாதிரி முறை எதுவும் கூறப்படவில்லையே? எனச் சிலர் கேட்கின்றனர்.

தந்திர சாஸ்திரம் இடத்திற்குத் தக்கபடி வேறுபடுகிறது. காலத்திற்கேற்றற்போல் அதில் புதிய முறைகளைச் சேர்க்கிறார்கள். சில கோயில்களில் கொடிக் கம்பம் (துவஜஸ்தம்பம்) கோயிலுக்கு மேலே இருக்கும். சில இடங்களில் அது கோயிலின் முன்புறம் இருக்கும். சில கோயில்களின் கர்ப்பக்கிருகத்திற்குள் பக்தர்கள் சென்று தாமே வழிபாடு செய்யலாம். பல கோயில்களில் இவ்வாறு செய்யமுடியாது. வழிபாட்டு முறைகளும் கோயில்கள் தோறும் மாறுபடுகின்றன. ஆனால் எல்லாவற்றின் இலட்சியமும் பிரம்மத்தை அடையத் துணை புரிவதே ஆகும்.

சாஸ்திரங்கள் ரிஷிகளின் அனுபவங்களாகும். அவர்கள் சிவனையும் சக்தியையும் அர்த்தநாரீஸ்வரனாகக் கண்டிருக்கிறார்கள்; மெய்ப்பொருள் ஒன்று; சான்றோர் அதைப் பல பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர் என்கிறது வேதம். அவ்வாறிருக்க நான்கு தெய்வத் திருவுருவங்களை ஒன்றாகப் பிரதிஷ்டை செய்வது தவறல்லவோ? இந்த நான்கும் ஒரே மெய்ப்பொருளே என்பதை உணர வேண்டும். ஒன்றே பலவாகி இருக்கிறது. எனவே பலவாகத் தோன்றுவது உண்மையில் ஒரே மெய்ப்பொருளே. இந்தத் தத்துவம் தான் இக்கோயிலில் உணர்த்தப்படுகிறது.

சில குகைக் கோயில்களில் ஒரே பாறையில் விநாயகர், சிவன், அம்பிகை, முருகன், திருமால் எனப் பல திருவுருவங்களை வடித்திருப்பதைக் காணலாம். (திருப்பரங்குன்றம் கோயிலில் இவ்வாறு உள்ளது.) ஆக, பாறை ஒன்றாக இருந்தாலும், உருவாக்கிய வடிவங்களுக்குத் தக்கபடி பல

பெயர் பெறுகிறது. ஒரு மெயின் சுவிட்சைப் போட்டால் பல மின்விளக்குகளை எரியச் செய்யலாம். ஒரு சுவிட்சில் நான்கு பல்புகள் எரிவது போல பிரம்மஸ்தானம் கோயிலில் ஒரே பிரதிஷ்டையில் நான்கு மூர்த்திகளது சாந்நித்தியம் வெளிப்படுகிறது.

இந்த “நான்கு மூர்த்திகளையும் தனித் தனியே பிரதிஷ்டை செய்திருக்கலாமே?” என்கின்றனர் சிலர். நான்கு மூர்த்திகளையும் ஒரே லிங்கத்தில் வடித்துள்ளதால் என்ன தவறு? நான்கு மூர்த்திகளையும் தனித்தனியே பிரதிஷ்டை செய்வதென்றால் அதிக இடம் வேண்டும். எங்கு எவ்வாறு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை விட என்ன மனோபாவனையுடன் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதுதானே முக்கியம்? எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது சிவனும் சக்தியுமாகும். எனவே இக்கோயிலின் முக்கியப்பிரதிஷ்டை சிவனும் சக்தியுமாகும். இக்கோயிலின் மூல மந்திரம், “ஓம் சிவசக்தி ஐக்கிய ஸ்வரூபிணயை நம” என்பதாகும்.

குழந்தைகளே! கடவுள் கல்லிலா இருக்கிறார்? அவர் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலுமல்லவா இருக்கிறார்? நம்மை நாம் கண்ணாடியில் பார்த்து நம் மீதுள்ள அழுக்குகளை அகற்றி, நம்மை ஒழுங்கு செய்து கொள்கிறோம். நாம் கண்ணாடியில் இருக்கவில்லையே? கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்றாலும் அவரை நம் உள்ளத்துள் காண்பதற்கு, அவ்வுள்ளத்துள் இருக்கும் அழுக்குகளை அகற்ற வேண்டும். இந்த அழுக்குகளைக் கண்டுகொள்வதற்கு ஒரு ‘கண்ணாடி’ தேவை. இந்தக் கண்ணாடியாக நமது மனதே மாறி அமைய

வேண்டும். இதற்காகத் தான் ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன. சிலர் மலையை இறைவனாகக் கருதி வழிபடுகின்றனர். சிலர் மாங்களை இவ்வாறு வழிபடுகின்றனர். இதெற்கெல்லாம் நமது மனோபாவனை தான் முக்கியம். இதுபோலவே அன்னையின் மனோபாவனையே இக்கோயிலாகவும், இங்குள்ள மூர்த்திகளாகவும் வடிவெடுத்துள்ளது.

மகாத்மாக்களின் சங்கல்பம் சரியாகவே இருக்கும். பிரகலாதன் கூறியதை மெய்யாக்கி இறைவன் ஒரு தூணி-லிருந்து வெளிப்பட்டான். ஒரு மகாத்மா, “கடவுள் இந்த வாழை இலையில் இருக்கிறார்” என்று கூறினால் இறைவன் அதையும் மெய்ப்பிப்பான். ‘சர்வம் பிரம்ம மயம்’ என்று முன்னரே நம் ரிஷிகள் கூறவில்லையா? இவ்வுண்மையையே விஞ்ஞானம் “எல்லாப் பொருள்களிலும் சக்தி இருக்கிறது” என இன்று கூறுகிறது.

ஆரம்பத்தில் கோயில்கள் எதுவும் இருந்ததில்லை. அவரவரது உள்ளமே கோயிலாக இருந்தது. கோயில்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தது சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்புதானே? ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் உள்ள மக்களது சுபாவத்திற்கு ஏற்ப, அவர்களை நல்வழியில் நடத்திச் செல்ல மகான்-கள் பலவிதமான ஆலயங்களை உருவாக்கி இருக்கின்றனர்.

விக்கிரக நத்துவம்

சிவபாவம் என்று கூறுவது பிரம்ம நிலையாகும். பிரம்-மத்திற்குத் தான் எல்லா மலங்களையும் நீக்கும் வல்லமை இருக்கிறது. நிலகண்டப் பெருமாள் தான் எல்லோரது

பிராரப்தங்களையும் தானே எடுத்து அருந்தினார். மானிடர், தேவர் ஆகியோரது பிராரப்தங்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் வடிகட்டி போன்றவர் அவர். மானிடரது மாசுகளை நீக்கும் இயல்பு படைத்தவர் அவர். இவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளும் மாசுக்கள் அவ்வரைப் பாதிப்பதே இல்லை. மேலும் இவ்வலகையே காக்கவும் அவரால் முடியும்.

விக்னேஸ்வரர் தடைகளை நீக்கும் தெய்வமாகத் திகழ்கிறார். ஜீவனது அக்ஞானமாகிய தடை நீக்கி மூலாதாரத்தில் இருக்கும் குண்டலினி சக்தியாகிய அம்பிகை, புற்றிலிருந்து வெளிப்படும் பாம்பு போல் கிளம்பி மேலே சென்று சஹஸ்ராரத்தில் சிவத்துடன் இணையும் பிரம்மானுபவமே இப் பிரதிஷ்டையின் தத்துவமாகும். விக்னேஸ்வர ஆராதனையில் மக்களைப் பிணிப்பதல்ல அன்னையின் நோக்கம். அவர்கள் இகத்தில் இனிய வாழ்வு வாழ்வதோடு, இறைவனை அடையவும் வேண்டும் என்பதே அன்னையின் நோக்கமாகும்.

ஒரே மெய்ப் பொருள் பலவாகத் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற தத்துவத்தைப் புரிந்து கொண்டு மக்கள் இறைவனை வழிபட வேண்டும் என்பதற்காகவே பிரம்மஸ்தானத்தில் இப்போதுள்ள பிரதிஷ்டையை அன்னை செய்துள்ளார். ஒவ்வொருவருக்கும் அவரது இஷ்ட தெய்வத்தைக் காட்டிதான், பிரம்மானுபவத்திற்கு அழைத்துச்செல்ல வேண்டும். அவரவரது நிலைக்கு இறங்கிச் சென்றால் தான் அவர்களை உயர்நிலைக்கு வழிகாட்டி அழைத்து வர முடியும். குரங்கை நோக்கி கல்லை விட்டெறிந்தால் அதுவும் கல்லைத் திருப்பி விட்டெறியும் ; அதை நோக்கித் தொப்பியை

விட்டெறிந்தால் அதுவும் தொப்பியைத் திருப்பி விட்டெறியும். குரங்கின் இயல்புக்கேற்ப நாம் அதனிடம் நடந்து கொள்ளவேண்டும். அதுபோல் இன்றைய மக்களின் இயல்பிற்கேற்ப அன்னை அவர்களிடம் தொடர்பு கொள்கிறார். அரிசி மாவு ஒன்றுதான். சிலருக்கு அதை உளுந்து மாவுடன் சேர்த்து இட்லியாகச் சாப்பிடவிருப்பம் இருக்கும்; சிலருக்குத் தோசை வேண்டும்; சிலருக்குக் கொளுக்கட்டை பிடிக்கும். அதுபோல் அவரது இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரம்மஸ்தானத்தில் வழிபடலாம். கிரக தோஷத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களும், அல்லாதவர்களும் இவ்வாறே அவரவரது இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரம்மஸ்தானத்தில் தரிசித்து வழிபட வேண்டும்.

உண்மையான பூசாரி

கோயிலிலுள்ள பூசாரி பக்தராகவும், இறைவனை அடைய ஆர்வம் உள்ளவராகவும் இருப்பது அவசியம்; தனது குடும்பத்திற்காக வாழாது, உலகமென்னும் குடும்பத்தின் நன்மைக்காகவும், கேடிமத்திற்காகவும் வாழவேண்டும். அத்தகையவர் பூஜை செய்வதால் கோயிலிலுள்ள மூர்த்தியிடம் அருள்சக்தி மிகும். கோயிலில் அருள்சக்தி இருந்தால் தான் அங்கு வருபவர்களுக்குப் பயன் விளையும். பூசாரி கடவுளது அருளுக்காக ஏங்கித் தவிப்பவராக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது ஆலயத்தில் மேலான ஆன்மீகச் சூழ்நிலை நிலவும். அல்லது அங்கு அர்ச்சித்துள்ள மலர்களுக்கும், பூக்கடையில் விற்கும் மலர்களுக்கும் இடையில் வேறுபாடு இருக்காது. பக்தியற்று அர்ச்சித்த மலர்களில் அருள் சக்தி இருக்காது. உண்மையான இறையன்புடன்

செய்யப்படாத அர்ச்சனை சரியான அர்ச்சனையாகாது. பல்னை எதிர்பாராது பக்தியுடன் புரியும் அர்ச்சனையே நல்ல பூஜை ஆகும். அவ்வாறு அர்ச்சித்த மலர்கள் விழும் இடத்திலும், அதைச் சுற்றியும் அருள் ஓங்கும். அங்கு செல்பவர்களுக்கும் அதற்கேற்ப நலன் விளையும். இது பூசாரிகள் மட்டுமல்லாத அனைவருமே கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும்.

பிரதிஷ்டை செய்யத் தக்கவர் யார் ?

தவவலிமை மிக்க சான்றோர்கள் தான் விக்கிரங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். முன் காலத்தில் பெரிய மகான்கள் தான் பிரதிஷ்டைசெய்து வந்தனர். பிரதிஷ்டை செய்யும் விக்கிரகங்களுக்கு அருள்சக்தியை பிரதிஷ்டை செய்பவர் ஊட்டினால்தான். அதனைப் பூஜித்து வரும்போது அந்த அருள்சக்தி வளர்ந்து வரும். ஒரு மகாத்மாவிடமிருந்து மந்திர தீக்ஷை பெறும்போது மந்திரம் ஆன்மீக சக்தி உள்ளதாகிறது. அது போன்றது தான் பிரதிஷ்டையும். நல்ல மோரைக் கொண்டு பிரை ஊற்றினால் தான் பால் நல்ல தயிராகும். பாலைக் கொண்டு பிரை ஊற்றினால் பால் தயிராகாது. அதுபோல் ஆன்மீக சக்தியை விக்கிரகங்களுக்குப் பிரதிஷ்டை செய்பவர் ஊட்டினால் தான் அனை அருள்சக்தி பெறும். அவற்றுக்குத் தக்கபடி பூஜை செய்யுபொழுது அச்சக்தி வளரும்.

பிரதிஷ்டைக்கு முன் சுற்றுப்புறத்தைத் தாய்மைப் படுத்துவது

பிரதிஷ்டை செய்வதற்கு முன்பு ஆலயச் சுற்றுப்புறத்தைத் தூயதாக்க வேண்டும். கொடுங்கல்லூரில் பிரதிஷ்டை

செய்வதற்கு முன் ஒன்பது நாட்கள் தினமும் 1008 பேர் அமர்ந்து ஸ்ரீலலிதா சஹஸ்ரநாம அர்ச்சனையை நாள் ஒன்றுக்கு ஐந்து முறை செய்தனர். இதனால் அங்கு அதுவரை இருந்து வந்த தகாத அதிர்வுகள் (Vibration) மாறி, ஆன்மீக அதிர்வுகள் நிறைந்தன. மந்திரத்தின் சக்தி மிக்க அதிர்வுகள் அதிகமாக அதிகமாக மற்ற அதிர்வுகள் வலிவிழந்து விடுகின்றன. நெற்பயிர் சிறிதாக இருக்கும்போது வயலில் உள்ள களைகளை நீக்க வேண்டும். நெல் விளைந்த பின் களைகளைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அது போல ஆலயம் அமைக்கும் இடத்தின் சுற்றுப்புறத்தில் உள்ள தீய அதிர்வுகளை மந்திரசக்தியால் அழித்துத் தெய்வீக அதிர்வுகளால் நிரப்ப வேண்டும். அது வளர்ந்து விட்டால், பின்னர் மனிதர்களது கீழான் எண்ண அதிர்வுகள் அதனைப் பாதிக்காது. இதற்காகத் தான் அன்னை 1008 பேர்களை வைத்து அர்ச்சனை நடத்தினார். இந்த அர்ச்சனைகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட மலர்களைப் பீடத்தின் அடியில் வைத்து அதன் மீது பிரதிஷ்டை செய்தார். இவ்வாறு மந்திரசக்தி நன்கு வேருன்றிய நிலத்தில் பிரதிஷ்டை நிகழ்வது அவசியம்.

கோயில்கள் யாருக்காக?

நல்ல தபஸ்விக்குக் கோயில் தேவை இல்லை. முன் காலத்தில் கோயில் இல்லை. அவாவரது உள்ளமே கோயிலாகத்திகழ்ந்தது. அப்போது உலகில் தவத்திற்கேற்ற இடங்களாக நல்ல காடுகள் நிறைய இருந்தன. இன்றே புறத்திலிருக்கும் காடுகள் அழிந்து வருகின்றன. முன்பு உள்ளத்திலிருந்த கோயில்கள் புறத்தில் தோன்றலாயின. வகாடிய விலங்கியல்புகள் குடிகொண்ட காடாகப் பெரும்பாலோரது உள்ளம் மாறிவிட்டது. இத்தகையவர்களுக்காகத்

தான் கோயில்கள் உள்ளன. கோயிலுக்கு போய் வந்தால் மட்டும் போதாது அங்கு அமர்ந்து நல்லமுறையில் ஜபம், தியானம் பூஜை முதலியவற்றைச் செய்தால்தான் பலன் கிடைக்கும்.

கோயில்கள் - வழிகாட்டிகள்

கோயில்களுக்கு ஏன் போகவேண்டும்? அதை அழகுறக் கட்டிய சிற்பிகளை அல்லவா நாம் பாராட்ட வேண்டும்? என்றெல்லாம் கேட்போர் இருக்கின்றனர்.

நம் தந்தையின் ஓவியத்தைப் பார்க்கிறோம். அப்பொழுது ஓவியரையா நினைக்கிறோம்? நம் தந்தையை அல்லவா நினைக்கிறோம்? அதுபோல் இறைவனை ஆலயங்களில் அமைந்துள்ள அவனது திருவுருவங்கள் நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. மெழுகினால் செய்த ஆப்பிள் நிஜ ஆப்பிள் பழத்தை நினைவூட்டுவதில்லையா?

சிறு குழந்தைகளுக்குக் கிளி, மைனா போன்றவற்றின் படங்களைக் காட்டி, 'இது கிளி', 'இது மைனா' என்று சொல்லித் தருவார்கள். அக்குழந்தைகள் வளர்ந்த பின் படங்களின் உதவி இல்லாமலே அப்பறவைகளை நினைவு கூறமுடியும். நமது சிற்றறிவுக்கு நம்முள் உள்ள ஆன்ம-சொருபத்தை உணரும் திறன் இல்லை. அச்சிற்றறிவிற்கு ஆன்மசொருபத்தை நினைவூட்ட ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன. ஆன்ம சொருபத்தை அறிந்த பின்பு ஆலயங்கள் ஒருவருக்கு அவசியமில்லை.

பகுத்தறிவாளர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்-
வோரும், நாஸ்திகர்களும், “ஏழைகள் பட்டினியால் வாடும்
போது கடவுளுக்குப் பாயாசம் படைப்பது நியாயமா?
கோயில்களுக்குப் பணம் தருவது சரியா?” என்றெல்லாம்
கேட்கிறார்கள். ஒரு கடவுளாவது தனக்குப் படைக்கப்படும்
பாயாசத்தைச் சாப்பிட்டிருந்தால் இக்கேள்வியில் பொரு-
ளுண்டு. உண்மையில் அப்பாயசத்தை நாம் தான் பிரசாத-
மாக ஏற்கிறோம். கோயிலுக்கு நாம் வழங்குபவற்றின்
பலனைச் சமுதாயமே பெறுகிறது; கடவுள் அல்ல. எல்லாம்
நிறைந்த, எல்லாம் அறிந்த இறைவனுக்கு நாம் எதை
அளிப்பது?

பாயசம் போன்ற நைவேத்தியங்களைத் தயாரிக்கும்
போது உண்டாகும் புகை மேகத்தைக் குளிரச் செய்து மழை
பொழிய வைக்கும். இதனை இன்று வரை விஞ்ஞானம்
ஆராயவில்லை. ஆயினும் விரைவில் இது விஞ்ஞான பூர்வ-
மாகவெளிப்படும். மேலும் பாயாசம் செய்து இறைவனுக்குப்
படைக்கும் பக்தன் திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் அடைகிறான்,

கதிரவன் எதையாவது காண்பதற்கு மெழுகுவர்த்தி
தேவையா? கடவுளுக்கு நாம் எதையாவது கொடுப்பதாக
நினைத்தால், அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட வேண்டும்.
கடவுள்தான் நம்மைக் காத்து வருகிறார் என்பதை உணர
வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமக்கு உயர்வு உண்டாகும்.
கடவுளை நாம் ஏதாவது கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதாக
இருந்தால், அவரால் நம்மை எவ்வாறு காப்பற்ற முடியும்?
நம்மைக் காக்கும் கடவுளே நமக்குத் தேவை. நமது
வழிபாட்டின் நோக்கம் இதுதான் இந்த நோக்கத்தை
அடைவதற்கான படிகளில் ஒன்றுதான் கோயில்கள்.

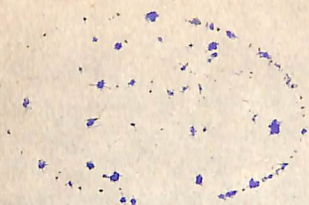
நம் மனதை எளிதில் இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்க முடியாது. ஏனெனில் அது பல பொருட்களிலும் விஷயங்களிலும் பற்றுடையதாக இருக்கிறது. நமக்கு மிகவும் பிரியமானதும், தேவையானதுமான பொருள் பணம். நமக்குப் பிரியமானதை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்தால் தான் அதன் மீதுள்ள பற்றுதல் குறையும். ஏனெனில் கோயிலுக்கு நாம் தரும் பணம் நல்ல காரியங்களுக்குப் பயன்படும். இருந்தாலும், நாமும் முறையாக ஜபம், தியானம் முதலியவைகளைச் செய்து வா வேண்டும்.

“கோயில்களில் இறைவனுக்கு எவ்வளவோ பணம் செலவுசெய்து மாலைகளை அணிவிக்கிறார்களே? இது ஆடம்பரமல்லவா? இது தேவையற்றதல்லவா? என்று சிலர் கேட்கலாம். மாலைகளை வாங்குவதனால் எத்தனை மக்கள் பயன் பெறுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இன்று மலர்ந்து நாளை வாடிவிடும் மலர்களை வாங்கி மாலை கட்டி விற்போர் இதனால் பயன்பெறுகின்றனர் மேலும் மாலைகளை வாங்கி அர்ப்பணித்தவர்களுக்கு மனத்திருப்தியும், மகிழ்வும் ஏற்படுகிறது. எனவே இதற்காகச் செலவாகும் பணம் வீணாதல்ல.

கோயில்களுக்கு வரும் வருமானத்தைக் காத்து, நல்ல காரியங்களில் செலவிடுவதற்காக அறநிலையத்துறை அமைச்சகம் செயல்படுகிறது. இதனால் பலர் வேலை வாய்ப்பைப் பெறுகின்றனர். இவ்வாறு கோயில்களால், அங்கு நிகழும் வழிபாடுகளால் பலரது வாழ்க்கை நடைபெற்று வருகிறது.

ஆபீஸ், மதுபானக் கடை போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றால் மனதில் கீழான எண்ணங்கள் தோன்றுவது நிச்சயம். கோயில்களுக்குச் செல்லும் பொழுது சிறிதளவாவது தெய்வீக எண்ணங்கள் நம்முள் எழுவது உறுதி. எனவே கோயில்கள் மனிதனிடம் ஓரளவாவது நல்ல எண்ணங்கள் உருவாக உதவுகின்றன. இவ்வாறு நோக்கும் போது கோயில்களின் மூலமாகத் தான் சாதாரண மக்களது மனதை உயர்நிலைக்கு எடுத்துச் செல்ல முடியும் என்பது விளங்கும்.

கோயில்கள் இல்லாமல் செய்ய முயலுவது கடலை வற்ற வைக்க முயலுவது போலாகும்.

“அனன்யாஸ் சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜனா: பர்யுபாஸதே
தேஷாம் நித்யாபி யுக்தானாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்”

என்னையே உறவாகக் கொண்டு, என்னையே நினைந்து,
எப்போதும் என்னையே வழிபடும் நித்திய யோகிகளுடைய
யோகக்ஷேமத்தை நான் வழங்குகிறேன்.

(பகவத்கீதை - 9:22)

இரண்டாம் பாகம்

பக்தர்களது அனுபவங்கள்

உடல் உணர்வு உள்ள வரை பிராரப்தத்தை அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். இது இயற்கை நியதி. ஆன்மீக சாஸ்திரங்கள் இதைத்தான் கூறுகின்றன. அவதார புருஷர்கள் கூட உலகத்துக்குப் படிப்பினையாக இருப்பதற்காகப் பிராரப்தத்தை அனுபவித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆயினும் தூய கற்பின் வலிவால் கணவனது உயிரைக் காத்த சாவித்திரி போன்ற மாதரசிகளது கதைகளும் நமது புராணங்களில் உள்ளன. சரியான விரத அனுஷ்டானம், ஜபம், தியானம் இவற்றின் மூலமாக ஜாதகத்தில் கூறப்படும் சிரமமான நிலைகளிலிருந்து விடுபட்ட சம்பவங்கள் இன்றும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. கிரகங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் இறைவனிடம் முழுமனதோடு சரணடைவதால் கிரகதாஷங்களின் கடுமையை வெகுவாகக் குறைக்கலாம். அன்னை கூறியது போல் தென்னைமரம் தலையில் விழும் விதி இருந்தால், ஜபம் தியானம் மூலம் ஒரு சிறு இளநீர் தலையில் விழும் அளவிற்கு பிராரப்த பலனை மாற்றலாம். உள்ளம் உருகிச் செய்யும் பிரார்த்தனைக்கு உள்ளத்துள் உறையும் இறைவனால் செவி சாயக்காது இருக்கமுடியாது. அன்னை அளித்த மந்திரத்தை ஜபித்து, அன்னை கூறியபடி விரதங்களை மேற்கொண்டதால் பிராரப்த துக்கங்களிலிருந்து விடுபட்ட பக்தர்களின் அனுபவங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்கு காண்போம்.

1. சரசம்மாவின் மகள்

திருமதி சரசம்மா கொல்லம் மாவட்டம் கருநாகப் பள்ளியில் வாழ்பவர். நல்ல வசதியான குடும்பம். வினைப் பயனால் செல்வத்தை இழந்து, வீட்டைக் கூட விற்று மற்றவர்களது தயவால் வாழ நேர்ந்தது. இந் நிலையில் சரசம்மா அன்ணையைத் தரிசிக்க சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. அதன்பின் அவரது கஷ்டங்கள் படிப்படியாக நீங்கின. மீண்டும் வீடு, நிலம் எல்லாம் சேர்ந்துள்ளன. இதனால் சரசம்மாவிற்கு அன்ணையின் மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. இவரது குடும்பத்திற்கு ஆபத்து நேரப்போவதாக இருந்த போதெல்லாம் அதை அன்னை முன்னதாகவே சரசம்மாவிடம் கூறுவார். அவரும் அன்னை கூறியபடி ஆபத்திலிருந்து விடுபட வாரம் ஒரு நாள் மௌன விரதம் இருப்பார். அன்னை அளித்த மந்திரத்தை ஜபித்து வருவார்.

ஒரு நாள் ஆசிரமத்திற்கு வந்த சரசம்மாவிடம் அன்னை, “மகளே! உனது வீட்டில் ஒரு மரணம் ஏற்பட இருக்கிறது. உனது விரதம்தடைப்படாமல் பார்த்துக்கொள் இறைவனிடம் மனதாரப் பிரார்த்தித்து வா” என்றார். சில நாட்கள் சென்றன. ஒரு நாள் சரசம்மாவின் மகளே ஒரு கொடிய விஷப்பாம்பு தீண்டி விட்டது. உடனே அம்மகளை அழைத்துக் கொண்டு சரசம்மா ஆசிரமத்திற்கு வந்தாள். அதற்குள் விஷம் உடல் முழுவதும் பரவி அந்தப் பெண் உணர்வை இழந்து விட்டாள். உயிர் பிழைப்பது மிகவும் அரிது. என்று பலரும் கூறினர். துக்கம் மேலிட அழுக சரசம்மாளை அன்னை அருகில் அழைத்து ஆறுதல் கூறி. “இன்று இரவு உன் மகள் இங்கேயே தங்கட்டும்” என்று

அதன்படி ஆசிரமத்தின் வடக்கே இருக்கும் கட்டிடத் திண்ணையில் மகளைப் படுக்க வைத்தார் சரசம்மா.

பொழுது விடிந்தது. அப்பெண்ணின் நிலையில் மாறுதல் எதுவும் இல்லை. மகளின் அருகில் உயிரற்ற உடல் போல் அசையாது அமர்ந்திருந்தார் சரசம்மா. ஆசிரமத்திற்கு வந்திருந்த பக்தர்களில் சிலர் அவர்களைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தனர். தீடின அப்பெண்ணை நோக்கி ஒரு பாம்பு வருவதைக் கண்ட அவர்கள் பரபரப்புடன், ‘‘பாம்பு, பாம்பு’’ என்று கூவினர். அதுவரை நினைவற்றிருந்த அப்பெண் மெல்லக் கண்களை விழித்துப் பார்த்தாள். முதலில் அவள் பார்வையில் தனக்கு அருகில் படமெடுத்தபடி நிற்கும் பாம்பு தான் தெரிந்தது. அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். என்ன ஆச்சரியம்? அதோடு அவளது உடல் நலிவெல்லாம் நீங்கி விட்டது. பாம்பு வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றது. அன்று மதிய உணவிற்குப் பின் சரசம்மா தன் மகளோடு அண்ணையிடம் சென்று தங்களது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்து விட்டு மகிழ்வோடு வீடு சென்றார்.

வீட்டிற்கு வந்த சரசம்மாவிடம் சில உறவினர்கள் அவரது மகளது ஜாதக பலனை நல்ல ஜோதிடர் மூலம் அறியும்படி கூறினர். சரசம்மாவும் அவ்வாறே ஒரு ஜோதிடரிடம் சென்று மகளது பெயர், நட்சத்திரத்தைக் கூறிப் பலன் கேட்டார். ஜோதிடர் எதேதோ கணக்குகளைப் போட்டுப் பார்த்து, ‘‘இந்தப் பெண் விஷத்தால் இறந்திருப்பாள்’’ என்றார். சரசம்மா, ‘‘இல்லை ஐயா! இவள் என் மகள் தான். இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாள்’’ என்றார். தன் திறமையில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த ஜோதிடர் மீண்டும் கணக்குகளைப் பார்த்துவிட்டு, ‘‘இந்தப் பெண்

இறந்திருக்கா விட்டாலும் இதற்குள் ஒருமுறை விஷப்பாம்பு இவனைத் தீண்டி இருக்கும். இவன் இன்று உயிரோடிருந்தால் அது தேனியின் அருளேயாகும்'' என்று உறுதியாகக் கூறினார். அப்போதுதான் சரசம்மாவிடமிரு முன்னரே தன் மகளது ஜாதகப்படி அவளது 19-வது வயதில் ஆயுள் கண்டம் இருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. இந்த விபத்து நடந்தது அவளது 19-வது வயதில் தான் அன்னையின் அருளாலேயே இன்று தன் மகள் வாழ்ந்து வருகிறாள் என்று சரசம்மா நம்புகிறார். அவர் சரியாக விரதமிருந்து, ஜபம் செய்து வந்ததாலேயே அன்னையின் சங்கப்பத்திற்குத் தக்க பலன் கிடைத்தது. கடவுள் அருளைப் பொழிந்தாலும், அதனால் நாம் பலன் பெறத் தகுதி வாய்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

2. கணவனைக் காத்த கற்பரசி

கொல்லம் மாவட்டம் தழவா என்னும் ஊரிலிருந்து அன்னையிடம் ஒரு பக்தை வருவார். அவரது கணவரின் ஜாதகம் பாதி தான் எழுதப்பட்டிருந்தது. இதைப் பற்றிப் பல ஜோதிடர்களிடமும் கேட்டார். எல்லோரும் அதில் உள்ள வயது கடந்த பின் ஜாதகத்தின் பின் பகுதியை எழுதலாம் என்று கூறினார். இது அவரது கிரகதோஷ காலமாகும். பக்தையின் ஜாதகப்படியும், கணவரது தோஷ காலத்தை ஒட்டி அவர் கணவன் வாயிலாகத் துக்கத்தை அனுபவிப்பார் என்று இருந்தது. ஒரு பெண்ணுக்கு இதை விடத் துக்கம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

கணவரது ஜாதகம் எந்தக் கால அளவோடு நிறுத்தப் பட்டிருந்ததோ, ஏறக்குறைய அந்தக் கால கட்டத்தில்தான்

இப்பக்தை முதன் முதலாக அன்னையைத் தரிசித்தார். தனது கவலையை அன்னையிடம் கூறினார். அன்னை அவருக்கு ஒரு மந்திரத்தைக் கூறி அதை ஜபித்து வரும்படி சொன்னார். மேலும் வாரம் ஒருமுறை குறிப்பிட்ட விரதம் இருந்துவரும்படியும், ஒரு பசு வாங்கி வளர்த்து வரும்படியும் கூறினார். அப்பக்தையும் உடனே எல்லாம் செய்து வரலானார். இதன் பின் ஒரு நாள் அவர் அன்னையிடம் வந்தபோது, “மகனே! உனது விரதம் தடை படாமல் பார்த்துக் கொள். உனது ஜாதகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளகாலத்தில் ஏதாவதொரு மரணம் நிகழும். என்ன நடந்தாலும் நீ மனமுருகிப் பிரார்த்தனை செய்து வா” என்று அன்னை சொன்னார். அப்பக்தையும் தினமும் அன்னையின் படத்தின் முன் நின்று மனமுருகப் பிரார்த்தித்து வந்தார். நான் செல்லச் செல்லப் பிரார்த்தனை வலுப் பெற்று வந்தது.

ஒருநாள் பசுவை அவிழ்த்து வரச் சென்ற பக்தை அது இறந்து கிடந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். அதற்கு எந்த நோயும் இருக்கவில்லை. சற்று முன்தான் அதற்குத் தண்ணீர் காட்டி இருந்தார். அன்னையின் கூற்றில் ஆழ்ந்தநம்பிக்கை கொண்டிருந்த அவருக்குத் தனது கணவருக்கு நேர இருந்த மரணமே இவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளது என்று புரிந்தது.

இச்சம்பவம் நடந்தபோது அவரது கணவர் வெளியில் சென்றிருந்தார். மாலையில் வீடு திரும்பிய அவரது உடலில் சில காயங்கள் இருப்பதைக் கண்ட பக்தை அவை எப்படி ஏற்பட்டன என்று கேட்டார். கணவர், “நான் ரோட்டில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தபோது பின்னால் வந்த சைக்கிள் இடித்துக் கீழே தள்ளக், கீழே விழுந்தேன். அதனால் இக்காயங்கள் ஏற்பட்டன” என்றார். கணவனது உயிர்

காப்பாற்றப்பட்ட நிலையில் இக்காயங்கள் பெரிய விஷயமாக அப்பத்தைக்குத் தெரியவில்லை. அவர் மனம் அன்னைக்கு நன்றி கூறியது.

ஆழ்ந்த இறை நம்பிக்கையும், பக்தியும், உண்மையான விரத அனுஷ்டானமும், ஜபமும் மரணத்தைக் கூட வென்று விடும் என்பதற்கு இது நல்ல உதாரணம். இச்சம்பவம் சத்தியவான் சாவித்திரியின் கதையை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

3. மௌன விரதம்

திரு குட்டப்பன் நாயர் ஆலப்புழை மாவட்டம் சேப்பாடு என்னுமிடத்தில் வசிப்பவா. பல வருஷங்களாக இவர் அன்னையின் பக்தராக இருக்கிறார். ஒரு நாள் தன்னைத் தரிசிக்க வந்த இவரிடம் அன்னை, “மகனே! உனக்கு இப்பொழுது மிகவும் தோஷமான காலம். ஏதாவது விபத்து நேரலாம். ஒரு மந்திரம் தருகிறேன். அதை எப்போதும் ஜபித்து வா. வருகிற சனிக்கிழமை முதல் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் மௌன விரதம் இருந்து வா. தாமதித்தால் வீட்டில் ஏதாவது விபத்து ஏற்படலாம்” என்று எச்சரித்தார்.

அன்னை இவ்வாறு கூறியது குட்டப்பன் நாயரது ஜாதகப்படி இருந்த கண்ட சனி தோஷத்தின் இறுதிக் கட்டத்திலாகும். அன்னைகூறியதுபோல் முதல்சனிக்கிழமை மௌன விரதம் இருக்க முடியவில்லை. அன்று அவரது வீட்டிலிருந்த ஒரு நாய்க்குட்டி இறந்தது. அடுத்த சனிக்கிழமையும் விரதம் இருக்க முடியவில்லை. அன்று ஒரு கன்றுக்குட்டி இறந்தது. இக்கன்றின் மீது வீட்டிலுள்ளோர்

அனைவரும் பிரியமாக இருந்து வந்தனர். எனவே இதற்குப் பின்னரும் தாமதிக்கக் கூடாது என நினைத்த குட்டப்பன் நாயர் அடுத்த சனிக்கிழமை முதல் மௌன விரதம் இருந்து வரலானார். இதன்பின் வீட்டில் விபத்து எதுவும் ஏற்படவில்லை.

இடையில் ஒருநாள் விரதமிருக்க முடியவில்லை. அடுத்து விரதமிருந்த ஒருநாள் இவர் பலாப்பழத்தை மரத்திலிருந்து வெட்டியபோது கத்தி நழுவித் தெறித்து வந்து இவரது நெற்றியில் பட்டுப் புண்ணாகிவிட்டது. அதிர்ஷ்டவசமாக கண்ணில் படவில்லை. உடனே அவரை மருத்துவமனைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். அப்போதும் அவர் விரதத்தைக் கைவிடவில்லை. இதன்பின் அவர் தன் விரதத்தை திறுத்தவே இல்லை.

அவரது கிரக தோஷம் கழிந்துவிட்டது. அந்நிலையில் ஒரு நாள் அன்னையிடம் வந்த அவர், “அம்மா! தோஷங்கள் தீர்ந்துவிட்டதல்லவா? இன்னும் நான் விரதத்தைத் தொடர வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். அதற்கு அன்னை, “மகனே! ஊதுபத்தி எரிந்து முடிந்த பிறகும் அவ்விடத்தில் அதன் மணம் சிறிது நேரம் இருக்கும். அதனால் கஷ்டகாலம் முடிந்துவிட்டது என்று நினைத்து விரதத்தை நிறுத்தி விடாதே. விரதம் இருப்பதில் தவறு ஒன்றுமில்லையே? அது நல்லதுதானே?” என்று கூறினார். குட்டப்பன் நாயர் இன்னும் விரதமிருந்து வருகிறார். தனது கஷ்டங்கள் தீர் விரதமிருந்த அவருக்கு இப்போது அது ஓர் ஆன்மீக சாதனையாக மாறியது. அதைக் கைவிட அவர் தயாராக இல்லை. அன்னையின் நோக்கமும் இதுதான். தனது பிள்ளைகளின் ஆன்மீக முன்னேற்றத்தில் அவர் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருந்து வருகிறார்.

4. குஞ்சம்மா

காயங்குளத்தில் வசித்து வரும் குஞ்சம்மாவின் மகனது ஜாதகப்படி அவனது 23-வது வயதில் தோஷம் இருந்தது. குஞ்சம்மாவின் ஜாதகப்படியும் அக்காலத்தில் மகனால் துக்கம் அனுபவிக்க நேரும் என்று இருந்தது. ஏற்கெனவே அவரது கணவரின் ஜாதகத்தில் கூறி இருந்த காலத்தில் குஞ்சம்மா விதவையானார். இதனால் ஜாதகங்களில் அவருக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. தன் மகனைக் காக்க எண்ணிப் பூசாரி, ஜோதிடர் எனப் பலரிடமும் அவர் சென்றார். அவருக்கு உதவ யாரும் முன்வரவில்லை. கடைசியில் அன்னையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு ஆசிரமம் வந்தார். அன்னையிடம் தன் கவலையைக் கூறினார். அன்னையும் அன்போடு “மகனே! கவலைப் படாதே. ஒரு மந்திரம் தருகிறேன். அதை ஜபித்துவா. வாரம் ஒருநாள் விரதம் இருந்துவா. மகனுக்காகத் தாய் இருக்கும் விரதத்திற்குச் சக்தி அதிகம்” என்றார். குஞ்சம்மாவும் அதன்படியே செய்து வந்தார். எனினும் தன் மகன் பாம்பு தீண்டி மாள்வதாகப் பலமுறை கனவு கண்டதால் பயந்தபடியே இருந்து வந்தார். ஆனாலும் அன்னை கூறியபடி மந்திரம் ஜபிக்கவும், விரதமிருக்கவும் தவறுவதில்லை.

கணவர் மறைவுக்குப் பின் குஞ்சம்மா ஒரு நாயை அன்போடு வளர்த்து வந்தார். ஒருநாள் வீட்டின்முன்புறம் பெரும் இரைச்சலைக் கேட்டுக் கதவைத் திறந்தார். அங்கு தனது அருமை நாய் ஒரு பாம்போடு கடுமையாகச் சண்டை போடுவதைக் கண்டு பயந்து கதவை மூடிவிட்டார். சப்தம் நின்றபின் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது நாயும், பாம்பும்

இறந்து கிடப்பதைக்கண்டார் அருமை நாயை இழந்ததால் மனம் துயரப்பட்டது. ஆனால் சில நாட்கள் முன்பு அன்னை “மகளே! உனது மசனுக்குப் பதிலாக நீவளர்க்கும் மிருக ஏதாவது மரணமடையும்” என்று கூறியதை நினைத்து ஆழ்ந்ததல் பெற்றார். மகளை ஜாதகப்படி தோஷமிருந்த காலத்திலே இச்சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மகனது ஆயுள் அதிகமானதால் குஞ்சம்மாவிடமிருந்து அன்னையின் மீதிருந்த பக்தி பெருகியது.

5. மோகன்

கொல்லத்தில் வசித்து வந்த மோகன் என்னும் இளைஞனுக்குத் தான் பட்ட கஷ்டங்களாலும், கவலைகளாலும் வாழ்க்கை வெறுத்தது. ஒரிரு முறை தற்கொலை செய்து கொள்ள முயன்றும் உயிர் பிரியவில்லை. ஓர் ஐஸ் கம்பெனியில் மோகன் வேலை பார்த்து வந்தான். யாரும் அருகில் இல்லாத நிலையில் ஒருநாள் கம்பெனியிலிருந்த சக்தி வாய்ந்த வயரைத் தன் கைகளால்கெட்டியாகப் பற்றினான். உடனே மின்சாரம் பாய்ந்து இறந்து விடுவோமென நினைத்த அவனுக்கு ஒன்றும் நிகழவில்லை. ஆனால் கம்பெனிக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த இயந்திரங்கள் அதே சமயம் நின்று விட்டன. மோகனின் உடல் முழுவதும் குப்பென்று வியர்த்தது. தான் மின் கம்பியைத் தொட்ட இடத்திற்கு அப்பால் மின்சாரமின்றி மின்தடங்கல் ஏற்பட்டதை அவன் புரிந்து கொண்டான். அவன் கைவரை வந்த மின்சாரம் அவன் உடம்பிற்குள் பாயவில்லை.

திகைப்புற்று நின்ற மோகன் தன்னை நோக்கி அன்னையின் பக்தர் ஒருவர் வருவதைக் கண்டான். அவனும் அன்னையின் பக்தனே. மோகனிடம் வந்தபக்தர் “மோகன் அன்னை என்னை உன்னிடம் அனுப்பினார்” என்றார். அன்னையின் அளவற்ற கருணையை உணர்ந்த மோகன் மனதால் அன்னையை வணங்கினான்.

இதன்பின் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் எண்ணம் மோகனை விட்டு நீங்கி விட்டது. இது நடந்து பல வருஷங்களாகி விட்டன.

ஜாதகத்தின்படி மோகனின் வயது 26 தான். அதே காலகட்டத்தில் அவனது தாயார் புத்திரசோகத்தை அனுபவிப்பாரென்று அத்தாயாரின் ஜாதகத்தில் இருந்தது. இவற்றிற்குப் பரிகாரமாக அன்னை கூறியபடி மோகனின் தாயார் விரதமிருந்து வந்தார். முற்கூறிய தற்கொலை முயற்சி மோகனின் 26வது வயதில் நடந்தது. அன்னையின் அருளாலே மோகன் இன்றும் உயிரோடிருப்பதாக அவனது தாயார் நம்புகிறார்.

மேலே கூறிய சம்பவங்களிலிருந்து கிரகதோஷங்களால் ஏற்பட இருக்கும் பெரும் துக்கமும் தக்கபிரார்த்தனை ஜபம் விரதம் முதலியவற்றால் நீங்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இவ்வாறு இவ்வுலக வாழ்வின் நன்மைக்காக மேற்கொள்ளப்படும் சாதனைகள், அன்னையின் பக்தர்கள் பலரை ஆன்பீக வாழ்வில் ஈடுபடுத்தி வருகிறது.

ராஜனின் புத்திரபாக்கியம்

திருச்சுரைச் சேர்ந்த ராஜன் கொடுங்கல்லூர்பிரம்மஸ்தான பிரதிஷ்டை பற்றிய விவரங்களை செய்தித்தாள்களில் படித்திருந்தார். அந்த வைபவத்தில் கலந்துகொண்ட இவரது நண்பர்கள் தங்களது அனுபவங்களையெல்லாம் விவரித்து ராஜனை ஒருமுறை அம்மாவை தரிசித்து ஆசி பெறும் படி தூண்டினர். ராஜனும் அவனது துணைவியாரும் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமையன்றே அம்மாவை தரிசிக்க வள்ளிக்காவூ ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றனர். தரிசனத்தின்போது அம்மாமகனே, கவலைப்படாதே! உனது வருப்பம் நிச்சயம் நிறைவேறும் நம்பிக்கையுடன் கொடுங்கல்லூர் பிரம்மஸ்தானத்தில் ஒருவருடம் உதயாஸ்தமன பூஜையில் பங்கு கொள் என்றார்.

ராஜன் தம்பதிகளுக்கு 15 வருட இல்லற வாழ்க்கையில் மற்ற எல்லா செல்வங்களும் நிறைந்திருந்தாலும் மக்கட் செல்வம் மட்டும் இல்லையே என்ற குறை. கொஞ்சி விளையாட குழந்தையில்லாத காரணத்தால் வாழ்க்கையே அவர்களுக்கு சப்பென்றிருந்தது. மருத்துவர்களும் கைவிரித்து விட்டனர். அந்த நிலையில் அம்மாவின் வார்த்தைகள் நம்பிக்கை ஒளியூட்டுவதாய் அமைந்தது. ராஜனும் அவரது துணைவியாரும் ஈடுபாட்டுடன் பிரம்மஸ்தானத்தில் வழிபாடு செய்து வந்தனர். எட்டாவது மரத்தில் ராஜனின் மனைவிகருத்தரித்தாள். உரிய காலத்தில் அழகிய ஆண் குழந்தையும்கூட பிறந்தது. அந்தச் சந்தோஷமான செய்தியைத் தெரிவிக்க ராஜன் உடனே ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். அம்மா ராஜனிடம் அந்தக் குழந்தைக்கு 'சனல்குமார்' என்று பெயரிடும்படி கூறி ஆசி வழங்கினார். இதேபோன்று கொடுங்கல்லூரில் பிரம்மஸ்தானத்தில் நியமங்களுடன் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டு, வழிபட்டு, குழந்தைக்காக ஏங்கிய பல தம்பதிகளின் கோரிக்கைகள் நிறைவேறி அவர்களது ஆசைகள் பூர்த்தியாகியுள்ளன.

குமாரின் திருமணம்

திருச்சூர் வாசியான ஸ்ரீ குமார் நல்ல வருவாயுடன் அரசவங்கி ஒன்றில் பணியாற்றி வந்தார். தமது ஜாதகத்தில் செவ்வாய் தோஷம் அமையப் பெற்ற காரணத்தால் 38 வயது கடந்தும் திருமணம் ஆகாமல் இருந்தார். பெண் வீட்டுக்காரர்கள் எவரும் பெண் தரமுன்வரவில்லை. வாழ்க்கையே அவருக்கு கசந்தது.

ஒருநாள் அதே ஊரிலிருந்த தனது நண்பரைக்காண அவர் வீட்டிற்கு ஸ்ரீ குமார் சென்றார் அது கொடுங்கல்லூரில் பிரம்மஸ்தானத்திருக்கோயில் பிரதிஷ்டையான முதலாண்டு நிறைவு விழா நிகழ இருந்த சமயம். கொடுங்கல்லூருக்கு தண்பர் கிளம்ப தயாராகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

தண்பரின் தூண்டுதலின் பேரில் குமாரும் அவருடன் கொடுங்கல்லூர் சென்று விசேஷ பூஜை வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டார். தரிசனத்தின் போது அம்மாவை வணங்கி தனது மனக்குறையை வெளியிட்ட ஸ்ரீகுமாரரிடம் 'நானிருக்க பயமேன்' என்று கூறிய அம்மாவின் அபயமொழி அமிர்தமாய் இனித்தது. மனநிம்மதியுடன் வீடு திரும்பிய ஸ்ரீகுமார் அன்றிலிருந்து தினமும் காலையில் அலுவலகம் செல்வதற்கு மூன் சிறிதுநேரம் அம்மாவின் திருவுருவையாணிக்க ஆரம்பித்தார். அம்மாவின் உபதேச மொழிகளைப் படிப்பதையும் வழக்கப்படுத்திக் கொண்டார். பிரம்மஸ்தான பூஜையில் கலந்துகொண்ட மூன்றாவது மாதத்திலேயே ஸ்ரீகுமாருக்கு திருமணம் நிச்சயமாகியது. கோலாகலமாய் திருமணமும் நடந்தது. பிரம்மஸ்தானத்தில் செவ்வாய் தோஷ நிவர்த்திக்காக நடந்த ஒரு பூஜையில் கலந்துகொண்ட உடனேயே பலன் அடைந்த ஸ்ரீகுமாரின் அனுபவம் நமக்கு நம்பிக்கை யூட்டும் ஒரு அற்புதமாகும்.

விமலாவின் வேலை வாய்ப்பு

ஆல்வாயைச் சேர்ந்த செல்வி விமலா ஒரு M.A பட்டதாரி. ஆசிரியர் பயிற்சியிலும் தேர்ச்சி பெற்று B Ed பட்டமும் பெற்றிருந்தார். ஆனால் வருட காலமாக வேலைகிடைக்காமல் வருந்தினார். வயது முதிர்ந்த பெற்றோர்களையும் நான்கு இளையசகோதரிகளையும் இரண்டு இளையசகோதரர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இவருடையது. மாணவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட பயிற்சி (டிபூஷன்) அளிப்பதன் மூலமாக வரும் வருவாயில்குடும்பம் நடத்தும்படியான நிர்வகிப்பதமான நிலையிலிருந்தார் திருமணமும் ஆகவில்லை. நிரந்தரமான ஒரு வேலையும் கிடைக்காமல் தவித்தாள்.

அப்போது உறவினர் சிலரைக் காண கொடுங்கல்லூருக்கு விமலா தற்செயலாய் வந்தாள். அன்று வெள்ளிக்கிழமை. அன்றுநாள் பிரம்மஸ்தானத்தில் நடைபெற இருந்த சனிதோஷ

நிவர்த்திக்கான விசேஷ பூஜையில் கலந்து கொள்ளும்படி அவளது உறவினர் அவளைவற்புறுத்தினர். அவ்வாறே பூஜையில் கலந்து கொண்ட விமலா கண்ணீர் விட்டு உள்ளம் உருகி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். அவளால் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. பூஜையின் முடிவில் ஒரு ஆழ்ந்த அமைதியையும், சுகத்தையும் அனுபவிப்பதாக உணர்ந்தாள். ஞாயிறன்று வீடுதிரும்பி வழக்கம் போல் பணிகளில் ஈடுபட்டாள். ஆனால் முன்னெப்போதும் விட உற்சாகமும் சக்தியும் பெற்று விளங்குவது போல் உணர்ந்தாள். பெற்றோரிடமும் தான் பூஜையில் கலந்து கொண்ட விவரங்களை கூறினாள். அடுத்த வாரமும் கொடுங்கல்லூர் சென்று வழிபட்டாள். மூன்றாவது முறையும் சென்று வழிபட்டு வீடுதிரும்பிய அவர் தமது வீட்டில் தனக்காக தனது தோழி காத்திருப்பதைக்கண்டார். தோழியின் மூலம் அவளது தகப்பனாரின் நண்பர் நடத்தி வரும் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் வேலை காலியாக இருக்கும் தகவல் அறிந்த அவள் மகிழ்ச்சியுடன் உடனே மனுப் போட்டாள். மூன்று மாதத்திற்குள்ளாகவே வேலைக்கான உத்தரவு வந்தது. பிரம்மஸ்தானத்தில் வழிபட்டதன் பலன் விமலாவின் குடும்பத்திற்கு மனநிறைவையும் நிம்மதியையும் அளித்தது.

கேசவனின் மகிழ்ச்சி

கேசவன் என்னும் இளைஞன் வேலை வாங்கிப் புத்திரம் மனவேதனையிலும் வறுமையிலும் வாடினான். அம்மாவைத் தரிசித்து காரணம் வினவிய போது அம்மா அவனிடம் "மகனே உனது நட்சத்திரம் புனர்வசு. இப்போது சனிதசை நடக்கிறது. ஆனால் கவலைப்படாதே. உடனே கொடுங்கல்லூர் சென்று சனி தோஷநிவர்த்திக்காக நடைபெறும் வழிபாடுகளில் ஈடுபடு என்று கூறினார். அவனுக்காகத் தானும் சங்கல்பம் செய்து கொள்வதாயும் ஆறுதல் அளித்தார்.

அடுத்த சனிக்கிழமை முதல் கேசவன் பூஜையில் முறையாக கலந்து கொள்ள ஆரம்பித்தான். தொடர்ந்து மூன்று

புஜைகளில் பங்கேற்று வழிபாடுகள்செய்தான். வீடு திரும்பிய அவனுக்கு தான் முன்னர் அனுபவித்திராத ஒரு மனச்சாந்தியும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுவதை உணரத் தலைப்பட்டான். அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையாதலால் அம்மாலை தரிசிக்க வள்ளிக்காவு ஆசிரமத்திற்கு விரைந்தான். தரிசனத்தின்போது அம்மா 'மகனே! சந்தோஷமாயிரு. உனது கவலைகள் யாவும் தீரும் காலம் வந்து விட்டது' என்றார். அம்மாவின் ஆசிமொழிகள் மனதிற்கு ஆறுதலாய் அமைந்தது. மறுநாள் வீடு திரும்பும்போது காலை மணி 11 ஆகி விட்டது. தனக்காக ஒரு தபால் காத்திருப்பதைக் கண்டு ஆவலுடன் பிரித்த கேசவனுக்கு ஏற்பட்ட இன்ப அதிர்ச்சியை கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொள்ளலாம். மூன்று மாதங்களுக்குமுன் போட்டிருந்த ஒருவேலைக்கான மனுவின் அடிப்படையில் ஒரு பெங்களுர் நிறுவனத்திலிருந்து வேலைக்கான நியமன உத்திரவு அது. கேசவன் அதைப் பற்றி முற்றிலும் மறந்தேபோயிருந்தான். மகிழ்ச்சியான அந்தச் செய்தியைத் தெரிவிக்க அன்றே வள்ளிக்காவு சென்ற கேசவன் கண்கள் பனிக்க அம்மாவின் பாதங்களை வணங்கி ஆசி பெற்றான். நம்பினார் கெடுவதில்லை அது நான்கு மறை தீர்ப்பு அன்றே!

மனநோய் மறைந்தது

கேப்டன் ராமசந்திரன் நாயர் அவரது துணைவியார் சௌதாமினியுடனும் ஒரே செல்வ மகன்குமாரி ஸ்மிதாவுடனும் வாழ்ந்து வந்தார். இருபது வயதுள்ள இளயநங்கை யான ஸ்மிதா திடீரென மனநோய்க்கு ஆளானாள். கல்லூரியில் காணப்பட்டாலும் இவளது நடவடிக்கைகள்விசித்திரமாக இருந்தன. திடீரென குலுங்கி குலுங்கி அழுவதும், சில சமயம் உரக்கச் சிரிப்பதுமாக இருந்தாள். சில நேரங்களில் உணர்ச்சியற்று பதுமை போல் அமர்ந்து விடுவாள். ஆதலால் படிப்பு தடைப்பட்டது. மருத்துவ சிகிச்சைகள் தொடர்ந்தன. பயனில்லைகாலம் உருண்டோடியது, பெற்-

ரோர்கள் செய்வதறியாது தவித்தனர். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்கள் நம்பிக்கை இழக்கத் தொடங்கினர். வாழ்க்கையே அவர்களுக்கு வெறுத்தது.

அந்த நேரத்தில் தான் அம்மாவைப் பற்றி அவர்கள் அறிய வந்தனர். காலம் கடத்தாமல் உடனேயே அம்மாவை தரிசிக்க ஸ்மிதாவுடன் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தனர். கேப்டன் நாயரும் அவரது துணைவியாரும் தங்கள் மனதைத் திறந்து ஸ்மிதாவின் நிலைபற்றி விவரித்து அம்மாவிடம் காத்து ரட்சிக்கும்படி வேண்டினர். அம்மாவுடன் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது ஸ்மிதாவை அவர்களுடனே அமரச் செய்தார். அம்மா அவளை அன்புடன் தன் அருகில் அமரச் செய்தார். பிறகு நாயரிடம் “மகனே ஸ்மிதாவுக்கு இது ஒரு கடுமையான காலக்கட்டம். ஜாக்கிரதையாக அவளை கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். நாளை மறுநாள் அவளை அழைத்துக் கொண்டு கொடுங்கல்லூருக்குவா. நான் அங்கிருப்பேன். கவலைப்படாதே, கடவுளை பூரணமாக நம்பு அது தான் ஒரே வழி” என்று மொழித்தார்.

கொடுங்கல்லூர் பிரம்மஸ்தானத்தில் சனி தோஷத்திற்கு பரிகாரமாக விசேஷ பூஜை வழிபாடு அம்மாவின் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. அதில் அநேகப் பேர் கலந்து கொண்டனர். பூஜையின் முடிவில் அம்மாவே அபிஷேகம் செய்தார். அப்போது தன்னை மறந்து ஒரு பரவச நிலையில் அம்மா விளக்கினார். வழிபாடுகள் முடியும் போது இரவு ஒரு மணி ஆகிவிட்டது. கேப்டன் நாயரும் குடும்பத்துடன் இந்த பூஜையில் கலந்து கொண்டார். பூஜையின் முடிவில் தரிசனத்தின்போது அம்மா சிறிதுசந்தனம் எடுத்து ஸ்மிதாவின் நெற்றியில் பூசினார். நாயரிடம் “இனி கவலையில்லை. அவள் குணமடைவாள்” என்று கூறி ஆசி வழங்கினார். மகிழ்வுடன் வீடு திரும்பினார்கள்.

பூஜைக்குப் பிறகு மனதில் புதிதாக ஒரு நிம்மதியை அனுபவித்த அவர்கள் ஸ்மிதாவிடமும் மாறுதல் தோன்றி

யுள்ளதை கவனித்தார்கள். அன்று இரவு தூக்கக் கலக்கத்தில் திடீரென வீல் என்று ஸ்மிதா அலறிய சத்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட நாயர் தம்பதிகள் மகளிடம் ஓடி வந்தனர். ஸ்மிதாவின் உடல் முழுவதும் வியர்த்து விட்டிருந்தது. முகத்தில் குளிர்ந்த நீர் தெளித்து அவளை ஆச்வாஸப்படுத்தி சிறிது தண்ணீரைப்பருகும்படி செய்தனர். சௌதாமினி ஓடிச் சென்று அம்மாவின் பிரசாதமான பஸ்மத்தை கொண்டு வந்து ஸ்மிதாவின் நெற்றியில் பூசி சிறிது அவளது வாயிலும் போட்டாள். மெல்ல கண் விழித்து பார்த்த ஸ்மிதா உடனே கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். பெற்றோர்கள் தவித்தனர். சிறிது நேரம் கழித்து மீண்டும் கண்ணைத் திறந்து புன்னகையுடன் பெற்றோர்களைப் பார்த்தாள் ஸ்மிதா. மனநோய் வருவதற்கு முன்னிருந்த சுகஜமான நிலையில் ஸ்மிதா இருப்பதைப் பார்த்த பெற்றோர் மனமகிழ்ந்தனர். ஸ்மிதா தானே என்ன நிகழ்ந்தது என விவரிக்க ஆரம்பித்தாள். தனக்குப் பாதி தூக்க நிலையில் ஒரு காட்சி தோன்றியதாயும் அதில் அம்மா ஜகத் ஜனன் ஜகன் மாதாவான பராசக்தியாக கண்ணைப் பறிக்கும் பேரொளியுடன்தோன்றி “மகளே, நீ குணமடைய வேண்டாமா” என கனிவுடன் வினவியதாகவும் தான் சரி என்று சம்மதம் தெரிவித்ததும், திடீரென அம்மா ரௌத்ரமாக மாறி உரக்க சிரித்தப்படி தனது சூலாயுதத்துடன் தன்னை நெருங்கி நெற்றியில் அதைப் பதித்தபோது தான் அலறியதாகவும் கூறினாள். அன்றோடு மனநோய் ஸ்மிதாவை விட்டு அகன்றது. நன்றிப் பெருக்குடன் நாயர் தம்பதிகள் ஸ்மிதாவுடன் வள்ளிக்காவுக்கு வந்து அம்மாவை தரிசித்து தங்களது மனமகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். அம்மா அவர்களிடம் “மனமுருகி முழு ஈடுபாட்டுடன் செய்யும் பிராத்மனைகளுக்கு கடவுள் நிச்சயம் செவி சாய்ப்பார்” என்று கூறினார்.

ஒருவர் பிறந்த நேரத்தையும், அப்போதிருக்கும் கிரகங்களின் நிலைகளையும் வைத்து அவரது ஜாதகம் கணிக்கப்படுகிறது. ஜாதகக் காரரின் நல்ல, மற்றும் கஷ்ட காலங்கள் அவரது ஜாதகப்படி கிரகங்களின் சேர்க்கை (தசாசந்தி) அமையும் கால கட்டங்களின் படி கணக்கிடப்படுகிறது. அதை அனுசரித்து தனது பிராரப்தகர்மங்களின் (ஊழ்வினை) பலனை அவர் அனுபவிக்க நேரிடுகிறது.

மனிதன் கஷ்ட தசையில் இருக்கும் பொழுது அவன் முகமானது (தெய்வீக) ஒளி இழந்து வாட்டமுடன் இருப்பதோடு. அவனது உடல் நிறமும் கருமையாக மாறும் வாய்ப்பு உள்ளது. அந்த சமயத்தில் அவனுக்கு வலுவூட்டி, மீண்டும் மகிழ்ச்சியுடன் முகத்தில் பொலிவு பெறச் செய்வது 'மந்திர ஜபமே'. அதுவும் குருவின் சங்கல்ப சக்தியுடன் கூடி நிச்சயமான நன்மையை அளிக்கிறது. நாம ஜபத்தின் மகிமை அது மனதின் எண்ண ஓட்டங்களைக் குறைத்து. மனதிற்கு சாந்தியையும், நிம்மதியையும் கொடுக்கிறது. அதனால் மனது தாய்மையடைந்து 'அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்' என்பதற்கேற்ப நமது முகத்தில் ஒரு தெய்வீக மலர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறது.

இரவு நேரத்தில் ஒரிடத்திற்குச் செல்ல அவசரமாக நாம் கிளம்புகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். மேடும் பள்ளமும் நிறைந்த கரடு முரடான ஒரு பாதையும், சுத்தமான சீரான மற்றொரு பாதையும் அங்கு செல்ல உள்ளன. முதலாவது பாதையில் தனியே செல்லும் போது வழியில் இடறி விழுந்து அடிபட்டுக் கொள்ளும் வாய்ப்பு உள்ளது. யாராவது ஒரு வழிகாட்டி விளக்குடன் வந்து நமக்குப் பாதையைக்

காட்டி கொடுத்தால் பாதையைக் கடப்பது எளிதாகிறது. அது போலவே குருவருளால் தெய்வீகப் பொலிவுடன் திகழும் ஒருவருக்கு அவரது வாழ்க்கையில் நேரிடும் இடர்களைச் சமாளித்து முன்னேறிச் செல்ல முடிகிறது. கிரகங்களின் சேர்க்கையினால் விளையும் துன்பங்களையும் அவரது கர்ம பலத்தால் தாங்க முடிகிறது.

“மந்திரத்தில் என்னசக்தி இருக்கிறது?” என்று ஒருவர்கேட்கலாம். அந்த நபரைப் பார்த்து கோபமாக “உடனே இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறு” என்று கூறுவீர்களானால் ஒன்று அவர் உடனே அங்கிருந்து நகர்ந்து செல்கிறார் அல்லது தான் அவ்வாறு கூறப்பட்டதற்காக கோபித்துக் கொள்கிறார். ‘நீ வெளியேறு’ என்று கூறியவார்த்தைகளுக்கே இவ்வாறு எதிர் விளைவு ஏற்படுகிறது. அது போல நாம் உச்சரிக்கும் ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் பலன்கள் ஏற்படுகின்றன. நாம ஜபத்தால் மனோவிருத்திகள் அடங்கி, மனக் கிலேசங்கள் நீங்கி, தெளிவும், அமைதியும் ஏற்படுகிறது. அன்னையார் அளித்த மந்திரத்தை ஜபித்து. அவர் கூறியபடி கொடுங்கல்லூர் பிரம்மஸ்தான திருக்கோயிலில் வழிபட்டு விரதங்கள் மேற்கொண்டு பக்தர்கள் பலர் தமது பிராரப்த துக்கங்களிலிருந்து விடுபட்டு நல்ல பயனடைந்துள்ளார்கள்.

அத்தகைய அன்பர்களின் அனுபவங்களிலிருந்து ஒரு சிவற்றை இங்கு காண்போம்.

